

Vluchten kan niet meer

Themanummer

Colofon

VERANTWOORDELIJKE UITGEVER - HOOFDREDACTEUR

Marc Boone
Mellestraat 294 - 8501 Heule
marcboonebp@gmail.com
0479 81 16 80

REDACTIERAAD

Bernard Decock, Dirk De Meester,
Gaby Moreels, Sarah Callens (gastredacteur),
Valerie Dekeyser (gastredacteur),
Filiep Vande Wiele, Lieven Vanhoutte

HUISFOTOGRAFEN

Filip D'Heedene en Yvan Herreman.

VORMGEVING

www.GrafiekGroep.be

ABONNEREN

Lid worden van een aangesloten
vereniging/VC

KOPIJ

Reacties of artikels kunnen doorgestuurd worden naar de hoofdredacteur. De teksten moeten wel de naam en het adres van de inzender vermelden. Alle artikels vallen onder de uitsluitende verantwoordelijkheid van de auteur. Foto's en illustraties in afzonderlijke bestanden meesturen.

LIMIETDATUM VOOR KOPIJ

is de redactievergadering in Mozaïek
Overleiestraat 15A Kortrijk telkens op zaterdag
om 10 uur
volgende vergaderingen op:
27 januari - 31 maart 2018

Inhoud

Redactioneel	3
Vluchten kan niet meer	4
Vluchten uit Syrië	6
Een dame met een missie	10
Het organiseren van menselijke warmte	14
Okan: taalonderwijs voor vluchtelingen	17
Kalender	20
Leestips	22
Het verhaal van Lily	24
Activiteiten uit de regio: de Mozaïek	26
Activiteiten uit de regio: Vermeylenfonds	28
Vluchten naar de kringloopwinkel	29
Gas tegen vluchtelingen: Calais	32
Lezers schrijven	38
Activiteiten uit de regio: Avelgem	36
Activiteiten uit de regio: Cava	37
Activiteiten uit de regio: Willemsfonds	38
Activiteiten uit de regio: Willemsfonds	39

Vrijzinnige Centra uit de buurt

VC Mozaïek

Overleiestraat 15a
8500 Kortrijk
056 37 16 15
www.vcmozaiek.be
info@vcmozaiek.be

VC Poincaré

Stormestraat 131/20
8790 Waregem
056 44 74 97
www.vcpoincare.be
info@vcpoincare.be
(permanentie op woensdag,
donderdag en vrijdag)

De Geus

Koning Leopold III-plein 71
8530 Harelbeke
www.vcdegeus.be
Zondag van 10u tot 13u
elke donderdag om 19u
PingPong

De Bezatse

Vaubanstraat 8b
8930 Menen
056 51 90 70
www.debezatse.be
vcdebezatse@gmail.com

OVM-Avelgem

Achterhoek 17
8581 Waarmaarde
info@ovm-avelgem.be
www.ovm-avelgem.be

Redactioneel

Marc Boone

Dag beste zoeklichtlezer,

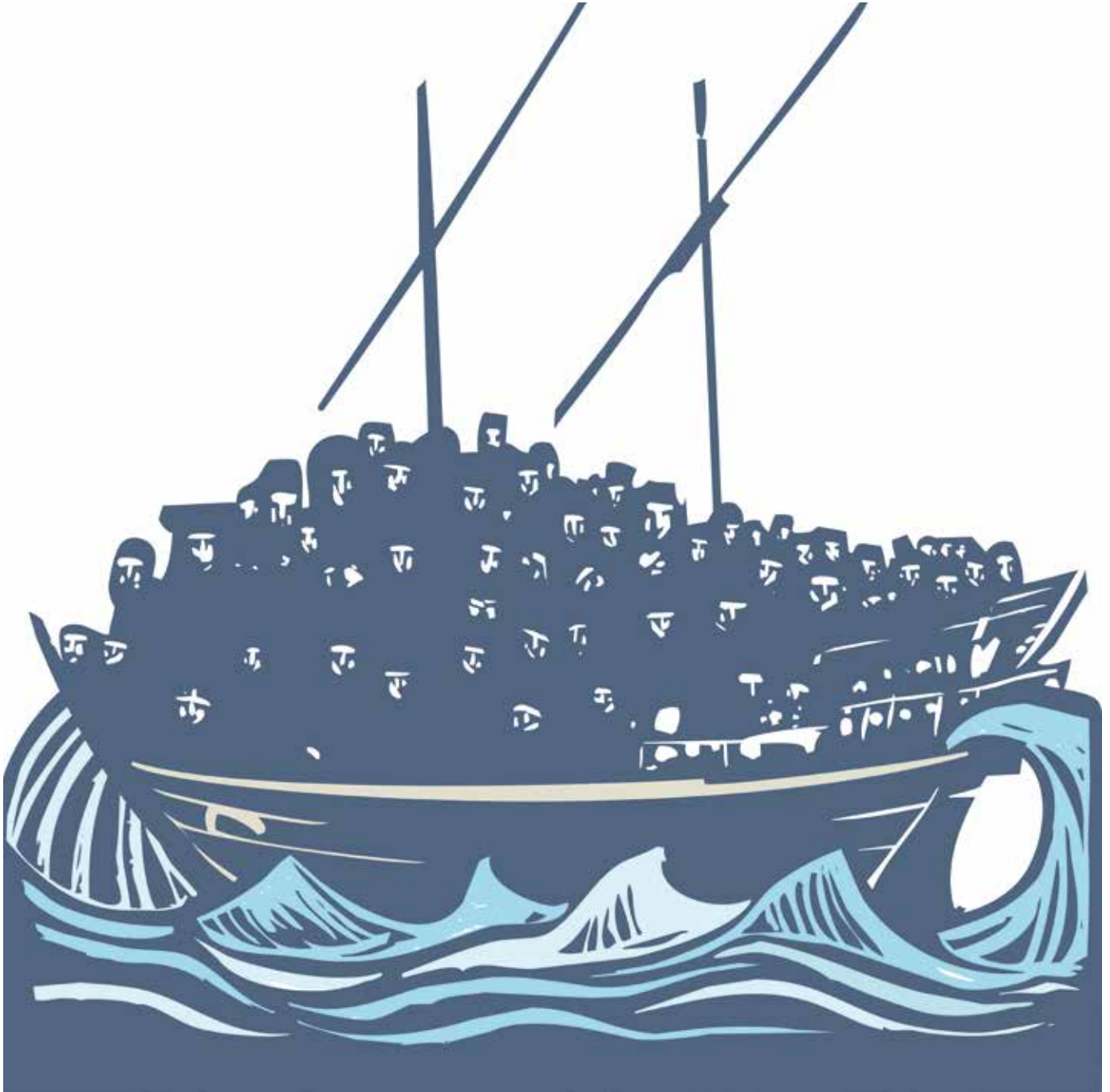
Ga zitten in je zetel bij de verlichte kerstboom en schenk een glaasje in om deze editie door te nemen. We maken een wereldreis van 40 pagina's. We gaan naar Calais aan de Franse kust. We vertrekken van Nagorno Karabach naar Duitsland en terug om vandaar België aan te doen. We starten in Syrië om de Middellandse zee over te steken naar Griekenland en nemen dan het vliegtuig naar Brussel. We brengen een bedrijfsbezoek aan de kringloopwinkel in Kortrijk waar we talloze verhalen horen van reizigers die naar België zijn gekomen. De schepen van Sociale zaken maakt huizen vrij voor mensen uit verre landen die zijn stad komen bezoeken. Hun tienerkinderen kunnen Nederlandse les volgen in het atheneum in Roeselare. We trekken naar Mauretanië op bezoek in logies waar 50.000 mensen, vooral uit het buurland Mali verblijven en worden er rondgeleid. En dat alles kunnen wij afronden met de Exodus beurs in Roeselare.

En neen, vergis u niet. Zoeklicht is geen toeristische folder geworden om uw vakanties voor volgende zomer te boeken. Het is ook geen reisbrochure met tips voor komende zonnige bestemmingen. We hebben mensen gevolgd die reizen omdat ze moeten. Veelal verplicht, met angst in hun ogen en soms in doodsangst die mag letterlijk genomen worden. Zij luisteren allen naar de zelfde naam : "Vluchteling". Maar elk heeft zijn eigen verhaal. Hun reis is nooit eerste klas en zelden comfortabel; geen vooraf uitgestippeld reisplan. Hun reispas bestaat uit toeval en geluk, maar ook volharding. Hotel heet kazerne. Room-service is warme soep met brood indien mogelijk. Kelners zijn gewapende politiemannen met geweer in de ene en een geleidehond in de andere hand. Hun dromen blijven achter. Ontgoocheling is hun deel. En soms, niet altijd gaat een deur open met warmte in de kamer, en mensen die hen verwelkomen.

Wij hebben een aantal verhalen van en over vluchtelingen voor u opgetekend. Waarom, en hoe hun vlucht verliep, en hoe ze hier ontvangen werden. Wij moeten ook constateren dat er minstens evenveel kerkdeuren voor hen zijn open gegaan om wat menselijk soelaas te bieden dan deuren van vrijzinnige centra.

Veel leesplezier,

Marc Boone

VLUCHTEN KAN NIET MEER

Beste lezer, met het nummer dat je nu in handen hebt, laten we een licht schijnen op de mensen die voor de één of andere reden op de vlucht zijn gegaan. Onze redacteurs Marc, Lieven en Gaby gingen de boer op, om mensen en hulpverleners hun (levens-)verhaal te laten brengen. We zetten de ontheemde reiziger, alias de vluchteling, in een zoeklicht.

Niet dat die mensen in de schijnwerper willen staan. Het zijn mensen die op begrip rekenen voor hetgeen hen overkomen is, voor hetgeen ze hebben moeten meemaken, voor de tijd die nodig zal zijn om aan het nieuwe vreemde land te gewennen. Sommige van de gebrachte verhalen kennen een goede afloop. Bij andere krijg je indruk dat men van de regen in de drop terecht is gekomen. Zijn we dan toch niet die humane maatschappij die we onszelf willen voorhouden?

Bogdan Vanden Berghe, algemeen directeur van 11.11.11, stelt in Het Vrije Woord dat er evenveel redenen om te migreren zijn als dat er migranten zijn. De gebrachte interviews zullen die stelling kunnen bevestigen. We leven in een behoorlijk sociaal weefsel dat bijeengehouden wordt door de basiseeën gelijkheid, vrijheid, solidariteit, rechtvaardigheid en zelfbeschikking. De ontheemde reiziger komt uit een geschonden maatschappij. Die mens zal onrecht, frustratie, vernedering en angsten in zijn rugzak met zich mee dragen. Dergelijke rugzak leeg maken kost tijd. Het kost tijd de vervreemding weg te werken. Het kost tijd een nieuwe taal aan te leren. Het kost tijd zich nieuwe gebruiken eigen te maken. Het kost tijd om de pijn van de opgelopen mentale schade te milderen.

We krijgen indringende verhalen te lezen. Wat moeten we daarmee? Als humanisten ijveren we voor een beter leefbare wereld. Voor ons en voor de anderen, laat dat duidelijk zijn. Migratie, en die is zo oud als de mens zelf, is een signaal dat er op de wereld plaatsen zijn waar het blijkbaar niet goed om te leven is. Oorlog, agressie, verdrijving, uitbuiting, corruptie, rampen en hongersnood zet-

ten aan om naar betere oorden te verhuizen. Mensen worden in hun waardigheid aangetast. De vertrekkende mens heeft soms niet meer dan de hoop dat het elders beter zal zijn. De hoop, dat kleine haakje, waaraan zijn leven wordt opgehangen.

Laten we even hebben over het migratie-probleem. Het is zonder meer duidelijk dat ons (economisch en politiek) maatschappijmodel verantwoordelijk is voor een groot deel van de problemen die tot migratie aanzetten: het scheppen van een grote inkomensongelijkheid, de uitbuitings-economie van de grondstoffen, de struisvogelpolitiek in verband met de klimaatwijzigingen, het verlies aan biodiversiteit, de generositeit waarmee corrupte en despotische leiders behandeld worden en de ongebreidelde wapenhandel. Het is ons handelen dat tot migratie aanzet. Het opvangen van migranten is dan ook niet meer dan logisch – wie zijn achterste verbrand, moet de blaren zitten. In die zin is de opvang van migranten een doekje voor het bloeden.

Er is geen groot licht voor nodig om in te zien dat een migratie-probleem tot een migranten-probleem zal leiden. Het ontbreken van een humaan en rechtvaardig migratiebeleid is al één van die oorzaken. Het blind blijven voor het migratie-probleem een ander. De onwil of de onkunde om het migratie-probleem aan te pakken, zorgt er voor dat er een ongezonde focus op het aanpassingsproces van de ontheemde mens komt te liggen. Onmachtig om het probleem op te lossen gaat de samenleving op zoek naar een zondebok om er zijn frustratie op af te reageren. Via een schimmige retoriek wordt het migratie-probleem in een migranten-probleem vertaald. Het zoeklicht heeft zich verlegd naar

het aanpassingsproces van de aangespoelde mens.

Bij het lezen van de interviews krijgen we een glimp mee van de wendingen in de levensloop van de migrant. Het valt moeilijk het mentale probleem van de ont-heemding te vatten. We zijn aangewezen op eigen ervaringen als we bv. zelf problemen in een vreemd land meemaakten of als we in een ongebruikelijke situatie terecht kwamen (bv. Ziekenhuis-opname). We kunnen er achteraf veelal met enige afstand naar kijken. Dergelijke ervaringen kunnen nog lang in onze rugzak blijven steken. We raken ze maar moeilijk kwijt. Net als de migrant zal het ons tijd kosten de mentale schade te helen.

Literatuur kan helpen om de gevoelens van vervreemding en verlatenheid op te roepen. Ik verwijs naar een klein meesterwerk van de Australische illustrator Shaun Tan, waarbij hij in een onwezenlijke grafische roman “De aankomst”, de lezer meeneemt naar een onherkenbare, nieuwe wereld. Een man laat zijn gezin achter om in een ander land aan de kost te kunnen komen. Door de raadselachtige opschriften, de eigenaardige wezens raakt de aangekomene van slag en probeert hij langzamerhand wegwijs te raken in een vreemde leefwereld. Het werk kent een happy end, het gezin wordt herenigd. De auteur liet zich inspireren door de emigratie van zijn vader. Zijn boek is een eerbetoon aan de moed en het doorzettingsvermogen van alle migranten. In ieder geval een beklijvend werk waar geen enkel vorm aan te pas komt.

Laten we afronden met de stelling dat de ogen sluiten voor het migratie-probleem een mensenwaardige houding is. Vluchten kan niet meer.

Vluchten uit Syrië:

mijn kracht komt uit mijn

vrijheid

Shadi is gevlucht uit Syrie. Hij liet zijn gezin en familie achter. Het gesprek met de voormalige muzikleraar komt traag op gang, op zijn Arabisch met de pointe op het allerlaatste moment. Het verhaal van één vluchteling uit een oorlogsgebied. Een versie, zeer persoonlijk gekleurd. Hij twijfelt of hij nog terugkeert, hier is er echte vrijheid.

Zoeklicht: Kan je je voorstellen?

Shadi: Ik ben 39 jaar en kom uit Syrië. Mijn vader was beroepsmilitair, maar is nu gepensioneerd. Mijn moeder was huisvrouw. Ik heb een broer en twee zussen. Ik heb twee zoontjes: Cesar en Christian. Koptische christenen gebruiken meestal geen Arabische namen voor hun kinderen, ik behoor tot die minderheid. Ik was 13 jaar muzikleraar in Syrië. In de algemene opleiding in Syrië krijgt ieder kind van 6 tot 15 jaar één uur muziekles per week. Ik speel oud (een soort Arabische gitaar). Na mijn middelbaar onderwijs volgde ik een opleiding van twee jaar om les te kunnen geven. Daarna moest ik in legerdienst. In Syrie is 2 ½ jaar legerdienst verplicht voor iedereen. Pas daarna kon ik 13 jaar lesgeven. Ik verdiende voor de oorlog een 300 euro per maand, tijdens de oorlog 70 euro. Ik ben uit Syrië gevlucht omdat iedereen onder de 43 jaar (terug) kan opgeroepen worden voor het Syrische leger, dit wil zeggen ook bij een controle gewoon van straat worden gepikt.

Zoeklicht: Hoe is het conflict in Syrië ontstaan?

Shadi: Ik ben niet in een politieke partij actief. Syrie is een republiek, geen koninkrijk. Assad heeft het presidentschap gekregen van zijn vader. Echte verkiezingen bestaan niet in Syrie. In de school was het lidmaatschap van de Baath-partij strikt genomen niet verplicht. Echter, aanhangers van de president kwamen in school toespraken houden en voor een belachelijk klein bedrag werden alle scholieren lid gemaakt. Iedere week was er in school een verplichte vergadering waar Assad-getrouwen met de scholieren kwamen spreken over de heldendaden van de president. In het leger was ik verplicht te gaan stemmen voor Assad. Iedereen krijgt een naald en moest zichzelf een prik geven om te stemmen. Je kon enkel voor één kandidaat kiezen. Er waren twee vakjes zwart en groen. Niemand durfde tegen stemmen, de geheime dienst is immers overal aanwezig, zeker in het leger. Je bent dus niet vrij.

Ik discussieerde met mijn naaste omgeving over Assad: velen vinden hem fantastisch. Hij studeerde aan belangrijke Angelsaksische Universiteiten en heeft mooie blauwe ogen. Maar voor mij zijn Assad en zijn entourage corrupt. Je moet in Syrie voor alles extra betalen, zo werkt het systeem. Zelfs een deel van de koptische minderheid werkt mee met het Assad-regime, gewoon ook om zich als minderheid beschermd te weten.

Na de verkiezingen aanvaardde de oppositie niet dat Assad aan de macht bleef en er werden manifestaties en betogingen georganiseerd. Toen die betogingen hardhandig werden neergeslagen en vele mensen in de gevangenis werden opgesloten, bewapenden de burgers zich. Ik verdenk er Assad van dat hij deze burgeroorlog zelf heeft georganiseerd om aan de macht te kunnen blijven. Syrie is geen arm land: er is olie, gas, fosfaat en ijzererts.

Zoeklicht: Hoe verliep je “vlucht-reis” naar België?

Shadi: Vanuit Damascus ben ik samen met een paar vrienden met de bus naar Libanon gereisd. Syriërs hebben geen visum of reispas nodig om naar Libanon te reizen. In Beiroet nam ik het vliegtuig naar Bodrum in Turkije. In Turkije krijg je een transitstempel in je paspoort, ze weten dat je toch niet zal blijven in Turkije. Van Bodrum heb ik om 12 uur 's nachts een bus naar Izmir genomen. Daar slapen de vluchtelingen op straat, wij vonden met vrienden een klein appartement voor 30 euro per nacht per persoon. Onze nachtelijke overtocht naar een Grieks eiland met een klein rubberen bootje mislukte, de stuurman had geen ervaring en dobberde zo maar rond. 's Morgens vroeg stonden wij opnieuw in Turkije. We zijn onmiddellijk teruggevaren naar Griekenland en hebben ook deels op eigen GPS-systemen (met smartphones) genavigeerd. Ten einde raad bel ik vrienden in Syrië die de Griekse politie hebben verwittigd,

zo belanden wij op het Griekse eiland Samos. Wat een overtocht zou worden van twee uren wordt een nachtmerrie van twaalf uren met motorpech, navigatieproblemen en 32 man in de boot. Doodsangsten heb ik uitgestaan. Die overtocht kostte per persoon 1050 dollar. Op dat Griekse eiland Samos hebben we ‘professionele’ mensensmokkelaars aangesproken. Vandaar worden wij overgevoerd naar Brussel. Die overtocht kostte 6.000 euro. In Brussel vroegen wij het statuut van vluchteling aan. Om de reis te financieren verkopen mijn ouders hun huis in Syrië. Toen ik vertrok was mijn vrouw Rasha zwanger van ons tweede kind. Ik heb de geboorte van mijn tweede zoon niet meegemaakt. Ik hield contact met mijn gezin via skype. Nu zijn we gelukkig weer samen in Mene.

Zoeklicht: Vond je gemakkelijk werk?

Shadi: Ik heb eerst een jaar verbleven in Roeselare, waar ik goed ben ondersteund door OCMW-medewer-

kers. Daar heb ik een inburgeringscursus en een jaar Nederlands gevolgd, daarna een opleiding CNC operator en 6 maanden Nederlands voor technische beroepen. De VDAB heeft mij toen een stage aangeboden bij Picanol-Proferro. Na drie weken kreeg ik meteen een contract tot eind 2018. Ik werk in shift. Maar het moeilijkste was het bekomen van mijn rijbewijs, ik moest 3 maal examen afleggen en kreeg mijn rijbewijs nipt voor ik aan mijn stage moest beginnen. Nu bouw ik mijn leven hier uit. Ik wil nog beter de taal leren. Als Assad weg is, weet ik niet of ik naar Syrië terugkeer. Jullie hebben geluk: alles is hier duidelijk: de Belgische wetgeving zorgt er voor dat je weet hoe je je moet gedragen. Hier weet je duidelijk wat wel en niet mag. In Syrië heerst er corruptie en willekeur.

KAPPEN AAN DE RUWE STEEN

'VRIJMETSELARIJ ALS SPIEGEL VAN DE MAATSCHAPPIJ'

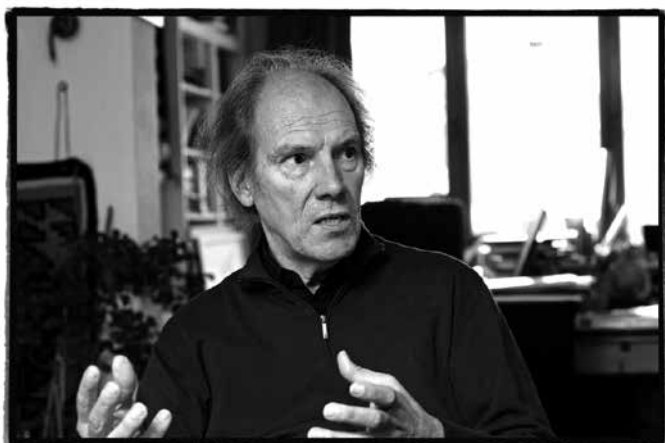
DONDERDAG 18 JANUARI

Wat is vrijmetselarij en wat kan zij betekenen voor de moderne mens in een globaliserende wereld? Wat is het 'geheim van de vrijmetselarij' waarover de media het weleens hebben? Is dit een (half-)religieuze traditie uit het verleden of eerder een tijdloos en universeel fenomeen?

In onze verbonden wereld, met inter-dependentie als groeiende hoofdwaarde in plaats van de oude 'independentie' van de natiestaten, wordt de mens meer dan ooit op zichzelf teruggeworpen, en is het zoeken naar zingeving en naareen duurzame verhouding tussen 'eigen'heid en intermenselijke empathie van het grootste belang. Vrijmetselarij is een optimistisch systeem, zonder nostalgie.

In deze lezing wordt geen specifiek antwoord gegeven, maar inzichten aangereikt om voor zichzelf en anderen het zoeken interessanter, dieper en zinvoller te maken.

start: 20 u
locatie: poincaré
inkom: gratis

AGENDA

ZONDAG 28 JANUARI 2018

NIEUWJAARS RECEPTIE
VRIJZINNIGE GEMEENSCHAP WAREGEM
IEDEREEN WELKOM

Aanvang: 11 u
Plaats: Poincaré

CREA MET CORRY

ZONDAG 25 FEBRUARI 2018

Workshop in Poincaré waar ook aan praktische voordelen en tijdswinst gedacht wordt.

start: 11 u - VC Poincaré Stormestraat 131/18, 8790 Waregem
- € 5 / € 2,5: leden Vermeylenfonds (koffie en thee inbegrepen) - inschrijven via vcpoincare@telenet.be, een week voor de activiteit

Met ondersteuning van V.C.Poincaré

DE CYCLUS HEDENDAAGSE FILOSOFIE IN CULTUREEL CENTRUM DE SCHAKEL TE WAREGEM

Drie avonden met hedendaagse filosofen waarbij de schrijver-filosoof de avond telkens opent met zijn denkbeelden, meteen stof voor een discussie met het publiek na de pauze.

Toegang: € 7 per avond - € 15 voor de 3 avonden
Info en inschrijvingen: www.ccdeschakel.be / 056 62 13 40
Locatie: CC De Schakel, Schakelstraat 8, 8790 Waregem
Aanvang: 20 u

8 FEBRUARI 2018

SAMENLEVEN MET GEZOND VERSTAND PATRICK LOOBUYCK

Patrick Loobuyck is een belangrijke filosoof. Hij schrijft veel en zijn stukken zijn te lezen in De Standaard, Knack, Le Soir en De Morgen.

Er gebeuren vandaag veel dingen die het samenleven ronduit ingewikkeld maken. Aanslagen, vluchtelingen, populisme: ieder schreeuwt zijn onzekerheid en angst uit. En de debatten gaan hard tegen hard. Het gevolg daarvan is dat we dreigen te vergeten hoe we kunnen samenleven.

We mogen ons niet uit elkaar laten spelen, zegt Patrick Loobuyck. Hij pleit ervoor dat we ons inspannen om te verbinden in plaats van te polariseren. Daarvoor moeten we elkaar ernstig nemen. We hebben een brede consensus nodig die de samenleving schraagt en vertrouwen geeft. Hij actualiseert de morele uitgangspunten en de sociale mechanismen van ons samenlevingsmodel: vrijheid, gelijkheid, wederkerigheid en solidariteit. Redelijkheid kan ons redden.

Patrick Loobuyck studeerde godsdienstwetenschappen aan de KU Leuven en moraalwetenschappen aan de UGent. Hij is doctor in de moraalwetenschappen en is op dit moment professor Levensbeschouwing aan het Centrum Pieter Gillis van de Universiteit Antwerpen en gastdocent aan de UGent waar hij onder meer politieke filosofie doceert.

8 MAART 2018

HET VOORDEEL VAN DE TWIJFEL STEFAAN VAN BRABANDT

De denkbeelden van de grote filosofen uit de geschiedenis kunnen ons leven vandaag nog steeds verrijken, inspireren en verbeteren. Filosofie is stoppen met weten en beginnen met denken. Filosofie doet stilstaan, afstand nemen en vragen stellen. In zijn lezing schetst Stefaan Van Brabant de betekenis en het belang van de twijfel als creatieve en constructieve kracht, zowel in ons individuele bestaan als voor de samenleving. Is tegenslag altijd slecht? Hoe verstandig is het om je hele identiteit te laten afhangen van je status? Zouden we niet beter met zijn allen wat minder werken? Zit romantiek liefde in de weg?

Waarom moeten we zorg dragen voor elkaar en de planeet? Wat willen we doorgeven aan onze kinderen in opvoeding, onderwijs en cultuur? Telkens wordt de heersende of tendentieuze manier van denken kritisch bevraagd, waarna een andere, afwijkende of alternatieve manier van denken en leven wordt gepresenteerd.

Stefaan Van Brabant rondde in 2001 zijn opleiding bij Studio Herman Teirlinck af. Later zou hij aan de Universiteit Antwerpen gaan studeren waar hij een diploma Master in de Wijsbegeerte behaalde. Stefaan was van 2001 tot 2010 als theatermaker en toneelschrijver verbonden aan theatergezelschap De Koe. Daarnaast schreef hij ook theaterteksten voor andere gezelschappen. Hij werkte mee aan filosofische programma's bij de VPRO en de VRT: "Het voordeel van de twijfel". Daarnaast schreef hij toneelstukken over Socrates en Marx.

9 APRIL 2018

"KAN DE STAD DE WERELD REDDEN?" ERIC CORIJN

Steeds meer mensen wonen in de stad, wat een nieuwe manier van samenleven is. Vaker komen wereldproblemen voor in grote en kleine steden. Respect voor het milieu, gelijkheid, multiculturaliteit... klinkt allemaal mooi maar hoe begin je er aan en is het wel realistisch? Hoe kan de verbondenheid tussen de diverse bewoners versterkt worden? Waregem werd enkele jaren gelden stad. Met de zuid-boulevard ziet Waregem er meer en meer als een stad uit. Wat komt op ons af? Prof. Dr. Eric Corijn –hoogleraar stadsstudies aan de VUB– deelt zijn visie en gaat met ons in dialoog.

De intellectuele duizendpoot Corijn is emeritus, maar heeft een ontzettend drukke agenda. Zijn academisch curriculum is divers: hij is van huize uit marinebioloog, studeerde later filosofie en wetenschapsdynamica, en bekwaamde zich ook in het hoger kunstonderwijs. Hij volgde postgraduate studies in de futurologie en psychoanalyse. Zijn doctoraat situeert zich in de sociale wetenschappen en 'stedelijkheid' is zijn centraal onderzoeksobject geworden. Hij was ook directeur van het VUB-studiecentrum voor stedelijk onderzoek Cosmopolis, City, Culture and Society.

24 MEI 2018

ALS TOETJE IN POINCARÉ ETIENNE VERMEERSCH

Een dame met een **MISSIE**

Foto's © Flavia Giordani

In het zuidoosten van Mauritanië wonen meer dan 50.000 Malinezen in het vluchtelingenkamp Mbera. Ze sloegen op de vlucht voor het aanhoudend conflict in Noord-Mali. Om te overleven zijn ze bijna volledig afhankelijk van internationale hulp. Artsen Zonder Grenzen (AZG) is aanwezig sinds de aankomst van de eerste vluchtelingen in 2012. Sarah Callens reisde in juni naar Mauritanië om er in haar eerste missie voor AZG in human resources aan de slag te gaan. Ze deelt hier met ons haar ervaringen en de start van haar leven op het terrein.

SITUATIESCHETS

Het noorden van Mali is sinds lange tijd een conflictgebied. Gewapende rebellengroepen zijn sinds begin jaren 90 meerdere keren in opstand gekomen tegen de regering. Ze willen meer autonomie of zelfs een eigen staat in het noorden. In 2012 escaleerde het conflict door een grote toevloed van strijders en wapens afkomstig van de oorlog in Libië in 2011.

Radicale moslims van onder meer al-Qaeda in de Islamitische Maghreb zagen hun kans schoon in het wetteloze gebied. Ze sloten een gelegenheidsverbond met gematigde Toearegs en trokken samen op tegen regeringstroepen. Die verloren snel terrein nadat een militaire staatsgreep in maart 2012 een einde had gemaakt aan het bewind van de Malinese president Amadou Toumani Touré. De extremisten wisten uiteindelijk de overhand te krijgen. In het noorden van Mali voerden ze een strenge vorm van de islamitische wet sharia in.

Door het aanhoudende conflict is de humanitaire situatie in Mali, ooit één van de meest politiek stabiele landen in Afrika, dramatisch verslechterd. De bevolkingsgroei en klimaatopwarming helpen daar niet bij. Er zijn naar schatting bijna 400.000 Malinezen ontheemd geraakt als direct gevolg van het conflict. Een groot deel van hen kwamen terecht in Sahel-buurlanden: Mauritanië, Niger, Burkina Faso of Tsjaad.

Begin 2012 komen duizenden Malinezen in Mauritanië aan en ontstaat op een 30tal kilometer van de grens met Mali –midden in de woestijn- het vluchtelingenkamp Mbera. Artsen zonder Grenzen is er aanwezig sinds het begin en zorgt voor basis- en noodhulpverlening, gynaecologische en verloskundige diensten voor de vluchtelingen in het kamp en de gastgemeenschappen in de nabijgelegen steden Bassikounou en Fassala.

5 juni 2017 is een dag die ik niet snel zal vergeten. Het is de dag waarop ik 35 werd en ik voor het eerst vertrok met Artsen Zonder Grenzen. Een jeugdroom die werkelijkheid werd. Als kind al had ik een mateloze bewondering voor de mensen die zich onder de moeilijkste omstandigheden inzetten voor de meest kwetsbaren. Nu mag ik daar deel van uitmaken. Een mengeling van opwinding en schrik voor wat me te wachten staat en of ik het wel goed zal doen, omschrijft het best hoe ik me voel wanneer ik uit het vliegtuig stap: zes maanden in Nouakchott, de hoofdstad van Mauritanië! Mijn taak: het personeel beheren, wat betekent dat ik onrechtstreeks hulp bied aan onder andere de dokters en vroedvrouwen, en zo ook aan de vluchtelingen in nood.

Trots, confrontatie en shock

Na enkele weken trek ik voor het eerst naar Bassikounou, onze uitvalsbasis voor het vluchtelingenkamp Mbera tegen de Malinese grens waar we medische verzorging aanbieden. Om deze plek te bereiken vlieg ik 1.400km over woestijn. Zo ver als het oog rijkt enkel zand, stenen en struiken te zien. Wanneer de deur van het vliegtuigje opent, slaat de warmte me recht in het gezicht. 42 graden zo blijkt iets later. Ik heb geluk, zegt een collega, het regenseizoen is net begonnen en het is frisser nu. Niet de 50 graden die ze de afgelopen maanden gekend hebben.

Tijd om aan de slag te gaan. Het is belangrijk voor mij om goed te snappen wat we doen, wie we tewerkstellen en wat de uitdagingen zijn. Ik leer dat AZG vandaag in Mauritanië twee gezondheidsposten en een gezondheidscentrum, een klein ziekenhuis zeg maar, heeft in het kamp. We ondersteunen ook vier nationale gezondheidscentra in steden in de omliggende regio. Zo worden zowel vluchtelingen als de lokale bevolking geholpen, één van de AZG principes. Daarnaast hebben wij ook een team van gemeenschapswerkers (home visitors) die dagelijkse deur-tot-deur sensibiliseringsactiviteiten uitvoeren. Over de jaren vinden zo steeds meer mensen de weg naar onze faciliteiten. Tot slot hebben we in Bassikounou een eigen operatiezaal voor vitale chirurgische procedures, zoals keizersnede, ongevallen, enz. In 2016 werden in totaal 193.700 consultaties uitgevoerd en 1.800 bevallingen begeleid.

De volgende dag krijg ik dit alles met mijn eigen ogen te zien. Vroeg in de ochtend rijd ik met de medische ploeg in konvooi naar het vluchtelingenkamp. Een half uur dooreengeschud in een 4x4. Ik voel me overweldigd door alles wat

ik zie, de warmte om 7u 's morgens al en het eindeloze niets... Het lukt me maar moeilijk om me in te beelden hoe de mensen hier (over)leven. En dan zie ik Mbera opdoemen. Bij het binnenrijden staan grote borden met alle organisaties die hier werkzaam zijn: alles bij elkaar een 15tal organisaties en ngo's. Vervolgens kilometers hutten, tenten en huisjes. Op televisie zien we vaak vluchtelingekampen, er daadwerkelijk zijn en tijd in doorbrengen is toch nog heel wat anders.

Ik ben danig onder de indruk van het AZG ziekenhuis: de organisatie, manier van werken, het team. Nog voor de middag ben ik aan m'n tweede fles water toe en ik heb niet eens echt iets

Deze kaart illustreert satelliet-gedetecteerde tenten en andere gebouwen in het Mbera-vluchtelingenkamp. Op 14 augustus 2015 werden 11.327 onderdakken gedetecteerd: 497 administratieve gebouwen, 2.968 geïmproviseerde beschuttingen en 7.862 tenthutten. Het kamp omvat in totaal ongeveer 415 hectare. Op de kaart zijn ook onder andere medische posten, voedingscentra en scholen te zien. OPGELET: Dit is een analyse uit 2015 en is niet gevalideerd in het veld.

gedaan. Ik ontmoet patiënten en ontdek in welke context en omstandigheden meer dan 300 collega's al vijf jaar lang elke dag het allerbeste van zichzelf geven. Mijn eerste werkbezoek wordt gekenmerkt door trots (op de collega's op het terrein), confrontatie (bij het zien van de levens- en werkomstandigheden) en shock (wanneer ik me realiseer dat de tienduizenden mensen hier zo weinig toekomstperspectieven hebben).

De belangrijkste behoeften van de vluchtelingen

Het kamp is geografisch gelegen in een gebied met een zeer lage economische activiteit en extreem droge grond. De magere oogsten van de afgelopen jaren,

en de terugkerende voedings- en voedselcrisis in de Sahel maken de situatie erg ingewikkeld. De levensomstandigheden van de vluchtelingen die in het kamp leven, zijn daarom zeer hard. Ze zijn bijna geheel afhankelijk van humanitaire hulp om te overleven.

Toegang tot water wordt voorzien door een van de ngo's actief in het kamp. De voorziening is vandaag voldoende. Concreet betekent dit 20 liter water per persoon per dag. Ter vergelijking: in België is dat 109 liter. Voorts zijn er 2.247 latrines in het kamp, wat neerkomt op 1 per 25 personen.

Voeding wordt bijna volledig aangevoerd door het wereldvoedselprogramma van

de VN. Gigantische hangars met rijst, suiker, olie en andere basisproducten. Afgemeten hoeveelheden per gezin. Ik probeer me voor te stellen wat het met een mens doet om voor alles afhankelijk te zijn van anderen. En wat als de hulp ooit stopt?

Hoop en toekomst

Toch gebeuren mooie dingen zelfs in de meest extreme omstandigheden. In 2015 beviel een vrouw op 37 weken zwangerschap van een vierling in de AZG operatiekamer: drie jongens en een meisje, elk 1,5 kg! Vandaag zijn ze gezond en groeien ze normaal. Deze nieuwe levens zijn een echte hoop voor vluchtelingen, maar tegelijkertijd benadrukken ze ook hoe kwetsbaar deze mensen zijn. Wat zou er zonder medische zorg gebeurd zijn? Als deze moeder niet naar het ziekenhuis had kunnen gaan, zou ze haar kinderen waarschijnlijk verloren hebben, en mogelijk haar eigen leven, zes andere kinderen en een man zonder inkomen.

Ondertussen heb ik het kamp vijf keer bezocht en krijg ik een realistischer beeld van het leven hier. Bij aankomst wordt ik bijzonder hartelijk ontvangen voor collega's die vrienden zijn geworden. Meer dan de helft van hen zijn Malinese vluchtelingen en velen hebben hun verhaal met me gedeeld. Zo ook Mariama, de vaccinatrice in het kamp. Ze is 24 en heeft er al een heel leven opzitten. Ze sloeg op de vlucht in 2012 samen met haar man en twee kinderen. In de vrije momenten trekken we graag samen op. Dan vertelt ze over de dromen die ze

Eind augustus 2017 telt het kamp bijna 51.000 vluchtelingen en de regio 56.000 lokale inwoners.

De medische diensten van AZG bereiken 83% van deze mensen.

heeft voor haar dochter van negen, hoe ze haar leven heeft opgebouwd in Mbera en hoe ze bezig is met haar terugkeer naar huis op een dag.

Geen enkel verhaal is makkelijk, maar allemaal hebben ze dromen en ambities zoals wij die hebben. Ik ben onder de indruk van hun uitzonderlijk doorzettingsvermogen en de hoop op een dag terug veilig 'thuis' te leven. Ook al heeft het kamp ook voordelen. Leven als nomade in de woestijn is een ook hard bestaan. Velen hadden voor de komst van hulporganisatie nooit een dokter gezien of hun kinderen naar school kunnen laten gaan. Mbera wordt daardoor ook langzaam een stad. Ik vind geen eenduidig antwoord op de vraag of dit kamp ooit terug zal verdwijnen.

Telkens opnieuw laten mijn bezoeken een diepe indruk na. Ik beseef nog maar eens hoe belachelijk veel geluk wij hebben in België, en hoe we dat vaak niet eens beseffen. Ik word geconfronteerd met allerlei totaal incompatibele emoties. Maar één gevoel steekt er met kop en schouders bovenuit: trots. Wat Artsen Zonder Grenzen hier doet, is geweldig. Door hulp te bieden aan de openbare klinieken en ziekenhuizen heeft AZG ervoor gezorgd dat iedereen die in deze achtergestelde zone woont of verblijft, voor het eerst toegang heeft tot gratis medische zorg. En zo worden dus echt levens gered!

HET ORGANISEREN VAN MENSELIJKE WARMTE

V l n r : Farzad Dada, Tomas Bulcaen, Sara Ferrin, Philippe Decoene, Abeer Dada, Mustata Dada, Teo Bulcaen.

Opvang van vluchtelingen in Kortrijk.

Een massa individuen

Ze vormen één grote beweging, al die individuen die hun land verlaten op zoek naar wat menselijkheid en naar een plaats om te schuilen, voorlopig of naderhand definitief. Ze drijven op een mengelmoes van vastberadenheid en twijfel, van verwarring en verbazing. Het zijn Syriërs, Somaliërs, Afghanen, Eritreërs en Irakezen. Soms, bij uitzondering weliswaar, wordt er één zijn verbazing gekwadeerd als hij in de Aldi een landgenoot tegenkomt, die het wel erg driest heeft gemaakt in de oorlog waar hij uit is gevlucht. Allemaal mensen met een kloppend hart en een eigen verhaal met eigen beweegredenen. De Kortrijkse samenleving heeft onder impuls van schepen voor sociale zaken Philippe De Coene een project georganiseerd om een stimulerende en menselijke opvang voor vluchtelingen op te zetten.

De wet

Er zijn meerdere mogelijkheden om vluchtelingen op te vangen.

1. Collectieve opvangcentra. Een voorbeeld hiervan is Koksijde waar de regering de leegstaande militaire kazernes aanwees en een contingent vluchtelingen toevoegde. Dit gebeurde met tegenwringen van het plaatselijke beleid waar vooral de nadruk werd gelegd op welke gevaren dit voor de bevolking kon meebrengen.
2. L.O.I. ofwel Lokaal Opvang Initiatief. Hier ligt de organisatie bij een plaatselijk OCMW en de opvang gebeurt in gezinswoningen met begeleiding. Het was de keuze van Kortrijk om huizen ter beschikking te stellen van gezinnen op de vlucht en die te begeleiden in hun integratie of minstens in hun aanvraag ervoor.

3. Privé initiatief, meestal collectief, zoals de opvangcentra van het rode kruis. Daarnaast zijn er initiatieven, meestal buiten de geldende regels. Bijvoorbeeld, het Sint Donaatskerkje in Zeebrugge waar de pastoor samen met wat vrijwilligers vluchtelingen eten gaf en een matras in de kerk en als doorgeefluik fungeerde naar verschillende diensten. Hier werden de vluchtelingen niet doorverwezen door Fedasil, maar gaat het om zogenaamde transmigranten, mensen die verder willen reizen dan het land waar ze zich bevinden. Zo wilden de vluchtelingen van Calais meestal doorreizen naar Engeland.

Een kinderlijkje spoelt aan.

De explosie kwam er in 2015 tijdens de loden zomer waar wij via het televisiejournaal bijna live konden meevolgen hoe Aleppo werd platgebombardeed,

en waar wereldwijd de foto van het aangespoelde lijkje van Aylan rondging. Staatssecretaris Asiel en Migratie Theo Francken schiet in paniek en doet een oproep naar alle steden om een extra opname voor vluchtelingen te voorzien. Velen panikereren mee met de staatssecretaris en proberen onder de opdracht uit te komen of verzinnen redenen om niet te participeren. Zij beseffen dan nog niet dat zij hun eigen angst als kiemen onder de bevolking uitzaaien. Op dat moment heeft Kortrijk al plaats voor ruim 70 mensen in L.O.I. en beslist dat aantal in korte tijd te verdubbelen. In een eerste fase kan Kortrijk direct naar 100 opvangplaatsen gaan in verschillend huizen door onder meer zijn reservecapaciteit (zogenaamde 'bufferplaatsen') volledig te benutten. Stapsgewijs nemen het aantal opvangplaatsen nog toe door dat de stad zelf op de huurmarkt gaat om woningen te zoeken en aan te bieden. Tegen begin 2016 is er in individuele woningen een opvang gerealiseerd voor 138 vluchtelingen. Die woningen staan ter beschikking gedurende de periode dat de aanvraag voor erkenning als politiek vluchteling loopt plus twee maand. Daarna zijn ze erkend en moeten zij verder op eigen benen gaan staan, weliswaar onder begeleiding van sociale diensten ofwel worden zij geweigerd en doet de uitwijzingspolitie zijn werk. Het cijfer 138 is geen statisch gegeven maar een bewegend cijfer, zoals een restaurant met 20 couverts 32 klanten kan hebben bediend tijdens een middagshift.

Bijgaande tabel geeft de beweging van de cijfers weer (let wel ; dit is een momentopname die bij het verschijnen van Zoeklicht ondertussen is geëvolueerd).

Pinantie is pinantie

Kortrijk gaat hiermee niet alléén in op de vraag van de staatssecretaris, zij voegt ook een eis en een eigen toets toe in de vorm van het organiseren van een buddy systeem. Er komen spontaan veel reacties op de oproep van de schepen om zich als vrijwilliger op te geven. Het is hun taak om naast de officiële begeleiding van het OCMW de nieuwgekomen vluchtelingen wegwijst te maken in de stad. Waar doe je boodschappen voor wat, wat is de taak van de politie, wat wordt op school verwacht, ...Er wordt gekozen voor een spiegelgezin, indien mogelijk. Als het vluchtelingenfamilie bestaat uit twee ouders met twee jonge kinderen kiest men een buddygezin met ongeveer identieke kenmerken. Gemeenschappelijke interesses doen de rest en, niet vooruit gepland maar wel merkwaardig en spontaan : er ontstaat direct een netwerk met het buddy gezin en vrienden om kleren uit te wisselen, een maaltijd te komen gebruiken bij vrienden van vrienden. Gebarentaal ruilt al wat eerste woordjes in en ook voetbal ! Zelfs zonder kennis van de Vlaamse taal weet een Syriër : Pinantie is pinantie.

Wir schaffen das

Natuurlijk is er bij de bevolking een sluipende argwaan tegen de vluchtelingen en vragen vele bewoners zich af , waar dit zal toe leiden en gaan wij dat allemaal wel kunnen slikken ? Maar er komt ook een tegenbeweging in het publieke zicht, van mensen die zich afvragen wanneer hun buitenlands gezin nu eindelijk zal aankomen zodat zij met hun buddy-taak kunnen starten. Zij geven mee gestalte aan het beeld dat het mogelijk is, dat het kan. Zonder vrees. Wir schaffen das, in de dagelijkse praktijk. Op een gegeven moment zijn er als het ware meer buddy's dan vluchtelinggezinnen. Het positivisme en de plaatselijke angst wisselt en neemt toe en weer af. Een opstoot in de angst komt er als de lokale armoede afgezet wordt tegen de buitenlandse armoede. Wat het Kortrijks bestuur allemaal niet doet voor de vreemden terwijl de autochtone armen op straat moeten slapen. Wat ook wil zeggen dat de focus op de vluchtelingen er voor zorgt dat modale burgers al met eens geïnteresseerd zijn in de armoede in hun stad terwijl dit tot heden amper hun koude kleren raakte. Een moment om aan te

	Instroom		Nu nog aanwezig In LOI		Procedure afgelopen		Vertrokken uit K	
	Volw	kind	Volw	kind	Volw	kind	Volw	kind
2015	74	33	13	5	18	12	43	15
2016	65	27	4	-	20	12	41	15
2017	76	39	46	44	13	1	16	4
	215	99	63	39	51	25	100	34

tonen dat Kortrijk een uitgebreid armoedeprogramma heeft en ook inzet op daklozen van hier, met onder meer extra nachtopvang maatschappelijke begeleiding van daklozen. Hoe niet alléén design en stads-kernvernieuwing een positieve stimulans aan een samenleving kunnen geven, maar ook minder flashy thema's zoals armoede en vluchtelingen een élan in opwaartse spiraal en een positieve schwing betekenen voor een bevolking.

Individueel versus kollektief

Kiezen voor een geïndividualiseerde aanpak gebeurt in Kortrijk niet toevallig. De stad wil niet weten van collectieve aanpak omdat mensen samen al snel getallen worden. Algauw verwordt een mens tot een nummer en wordt hij bij manier van spreken één van de driehonderd van Koksijde. Het is ook goed niet uit het oog te verliezen dat een vluchteling al gauw een ingewikkeld parcours heeft afgelegd en via verschillende tussenstations in België terecht komt. Dat zij dan op wat georganiseerde menselijkheid kunnen rekenen in plaats van een nummer te worden in het land waar zij asiel aanvragen is niet meer dan nor-

maal. Alhoewel, ook in Kortrijk zijn verschillende verenigingen bezig met een vorm van opvang, zoals etensbedeling, verzorging en dergelijke. Een aantal kerkelijke verenigingen trekken hier het voortouw en worden gesteund door de stad. Het valt ook op dat Fedasil, hoe bureaucratisch zij mogen werken, wel oog heeft voor menselijk detail en plaatselijke gewoontes zonder in procedures te vervallen. Zo wordt Kortrijk beduidend meer Somaliërs toegestuurd dan andere gemeenten, waarschijnlijk omdat hier van oudsher een kleine Somalische gemeenschap is wat de integratie dan weer vergemakkelijkt en het zo nodige netwerk om zich te integreren voorradig is.

Nationaal spreidingsplan

Een aanpak die bewijst dat hij niet alléén ideologisch warm en menselijk is maar werkt in de praktijk. Als wij de inspanning van Kortrijk extrapoleren naar de rest van het land dan komen wij op zo'n 20.500 vluchtelingen. Laat dat nu meer dan 4/5 zijn van het totale cijfer dat in België is opgevangen. Had men meer over kwaliteit dan over uitvluchten gepraat dan was het cijfer

evengoed gehaald en dat zonder de angst en de verwarring te creëren en zonder een groot deel van hen alléén als nummer te erkennen in plaats van als mens.

Theo Francken is er niet in geslaagd een nationaal spreidingsplan op te leggen aan de gemeenten en steden. Zijn alternatief was het organiseren van een numerieke opvang waarbij hij zijn cijfers bij de nationale instanties heeft gehaald. Het kon ook anders, menselijker, warmer.

Ondertussen vormen de meute afgewezen asielzoekers of diegenen die geen asiel willen vragen en persé naar Engeland willen een menselijk probleem, waar politiek geen antwoord op heeft en voorlopig alléén wat medeleven soelaas kan bieden maar een structurele oplossing ontbreekt en ook de politieke wil om er één te vinden.

Intussen is de instroom van mensen op de vlucht toch verminderd. Ook in Kortrijk waar het aantal LOI-plaatsen nu 100 bedraagt, waarvan eer ongeveer 88 bezet zijn.

Een wereldreis in eigen streek. Okan Roeselare wereldklasse. Taalonderwijs voor vluchtelingen.

Het MSKA in Roeselare. Het Atheneum. Ik steek de speelkoer over en in het secretariaat ontmoet ik Leslie Moineau, coördinator van de afdeling OKAN in de school. Ik ken Leslie nog niet maar bemerk direct dat ze haar titel verdient. In de paar minuten die ik op haar wacht zie ik haar spreken, telefoneren, richtlijnen geven, leerlingen ontvangen. Wij gaan de trappen op naar de bovenste verdieping die speciaal voor de OKAN studenten is ingericht. Wij nemen plaats in een klein lokaal met zicht op de daken van Roeselare.

Zoeklicht: Dag Leslie, waar staat OKAN voor?

Leslie: Voluit staat het voor Onthaalklas voor Anderstalige Nieuwkomers. Binnen de Middenschool Koninklijk Atheneum is dit één van de richtingen die in het secundair onderwijs worden aangeboden. Wij geven les aan jongeren tussen 12 en 18 jaar die onze taal niet machtig zijn. Afwijkingen in leeftijd zijn echter wel mogelijk. Het is een jaaropleiding voor anderstalige jongeren die minder dan een jaar in België wonen, die Nederlands niet als moedertaal hebben en dus onze taal te weinig machtig zijn om op een normale manier te kunnen les volgen. Het is de bedoeling dat die leerlingen na één jaar genoeg gewapend zijn om naar het regulier onderwijs door te stromen. Of voor de oudsten, dat zij een plaats vinden binnen een traject leren en werken, richting het volwassenonderwijs worden begeleid of naar werk toe geleid kunnen worden.

Zoeklicht: Wordt dit aanbod in alle scholen gedaan?

Leslie: Heel wat scholen richten al jaren OKAN in. Wel is het opvallend dat veel scholen met de crisis de trein van OKAN

zijn opgestapt, zonder stil te staan bij de uitdaging en de grote zorg die dagdagelijks hiervoor nodig is. Zo zijn er al heel wat scholen gestopt. Het vrij onderwijs in Roeselare is pas verleden jaar met een dergelijke richting begonnen. In Roeselare zijn wij al bezig sinds het jaar 2000 en zijn gegroepeerd in de OKAN scholengroep samen met Athena Kortrijk en Grenslandscholen Menen. Wij werken samen en stemmen ons aanbod op elkaar af.

Zoeklicht: Wat is jullie doelpubliek?

Leslie: Anderstalige nieuwkomers uiteraard. Economische vluchtelingen, politieke vluchtelingen, asielzoekers. Een aanzienlijk deel van onze leerlingen zijn niet-begeleide minderjarigen. Dit zijn jongeren die de overtocht of de vlucht gemaakt hebben zonder hun ouders, of die hun ouders en vaak ook andere familieleden tijdens hun tocht verloren zijn. Soms zijn hun ouders overleden, en dat wil dan doorgaans zeggen dat ze vermoord zijn in een oorlog. Etnische en religieuze conflicten zijn ook vaak redenen om te vluchten, slachtoffer van mensenhandel, maar ook jongeren die de opdracht hebben gekregen om naar

hier te komen. Dit is een specifieke en intensieve opdracht voor ons. Het is niet te onderschatten welke 'rugzak' aan problemen de kinderen meebrengen als ze hier toekomen. Emoties krijgen hier hun plaats en zijn dikwijls uitvergroot; dit varieert van frustraties tot depressie en vergt een specifieke aanpak. Wij kiezen er dan ook beleidsmatig voor om de laatste jaren leerlingbegeleiders met een psychologische achtergrond en voeling met de trauma problematiek in ons team te hebben. Niet om apart psychologische sessies te doen met de onze kwetsbare jongeren maar om een algemeen inzicht te krijgen en de andere leerkrachten te begeleiden bij de aanpak van individuele problemen, maar vooral tijdig door te verwijzen. Doorgaans is het te verkiezen om de leerlingen in de dagelijkse lesstructuur van alledag te kunnen begeleiden. Wij hebben hier de typische politieke vluchtelingen uit Somalië, Syrië, Afghanistan; maar ook een heel aantal Polen, Roemenen en Hongaren en af en toe een Spanjaard en een Italiaan.

Zoeklicht: Hoe komt dat dan?

Leslie: Niet alléén politieke maar ook economische vluchtelingen komen naar

hier. Sommigen vluchten de armoede in hun land om hier een bestaan op te bouwen.

Laat ons ook wel stilstaan bij het feit dat het leren van een nieuwe taal geen evident gegeven is. Taal is meer dan taal. Het is een soort jas die je aantrekt. Socialisatie gebeurt in een bepaalde taal. De jongeren verliezen dus al hun referentiepunten.

Ons team focust op een juiste vorm van empathie t.o.v. onze doelgroep en blijft erop toezien om enerzijds niet te vallen in extreme sympathie en anderzijds niet in antipathie.

Zoeklicht: Moeten de leerlingen een asielaanvraag lopende hebben?

Leslie: Helemaal niet. Asielaanvraag of een goedgekeurd dossier zijn geen vereiste of voorwaarde. Dat zou immers niet stroken met het recht op onderwijs dat altijd primeert.

Zoeklicht: Hoe groot is hun taalachterstand doorgaans?

Leslie: Hangt er van af, maar voor iedereen geldt dat zij een grote taalachterstand hebben en niet voldoende bagage bezitten om les te volgen in het regulier onderwijssysteem en zij eerst hun taalachterstand moeten wegwerken. Opvallend is dat zij zeer snel kunnen evolueren. Bij de meesten kunnen wij in een aantal maanden een duidelijk merkbare vooruitgang zien. Zowel voor onze leerkrachten als voor de jongeren is dit een aangename vaststelling. Sommigen zijn analfabeet. Dit wil zeggen dat zij nog nooit naar school zijn geweest, of ook maar iets van een opleiding hebben gehad hoewel ze ondertussen al 12 jaar of meer zijn. Die groep delen wij apart op en vormen met hen een aparte klas. Momenteel zijn er zo'n 15- tal

dergelijke leerlingen aanwezig. Die jongeren moeten uiteraard meer leren dan de taal alléén, maar moeten ook elementaire zaken bijgebracht worden zoals wat een school is, wat leraars zijn en waarom het zinvol is om school te lopen.

Zoeklicht: Hoe zit jullie lesprogramma in elkaar?

Leslie: Zij krijgen 24 uur per week Nederlands. Aanvankelijk is dit de focus, maar na een aantal maanden wordt die stilaan verlegd naar wat wij noemen : vakinitiaties. Dit is dan bijvoorbeeld wiskunde, wetenschappen, cultuur, creativiteit en taal (Frans/Engels). Het is wel belangrijk dat deze vakinitiaties talig blijven. Daarnaast krijgen zij ook twee uur per week een levensbeschouwelijk vak en twee uur lichamelijke opvoeding. Wij proberen niet louter taalonderricht te geven dat alléén gericht is op woorden leren en zinnen maken. Het sociale betrekken in de lessen is even belangrijk. Sociale integratie is immers het ultieme doel van ons leerprogramma. Wij werken ook veel samen met verschillende diensten in en rond Roeselare. Stad, OCMW, het cultureel centrum

'de Spil', ArHus de centrale bibliotheek (ontmoetingscentrum) die veel meer doet dan alléén maar boeken uitlenen. Er zijn muziek en dans projecten. Er is de zomerspurt, een soort van vakantieklas rond taal. Leren fietsen komt aan bod, relationele en seksuele vorming in samenwerking met het CLB, en ga zo maar door. Verleden jaar hebben wij samen met de leerlingen een boek geschreven rond poëzie. Dit schooljaar zijn we gestart met talentontwikkeling en digital skills. We zijn ook volop bezig met een educatief volkstuinproject. Dit voor een nog betere integratie van de jongeren. Wij hebben geen examens maar 5 momenten van permanente evaluatie na dagelijks werk. Bij iedere rapportperiode is er contact met de ouders, voogden, assistenten en begeleiders vanuit het opvangcentrum te Poelkapelle - FedAsil.

Elk teamlid (dat gaat van leerkrachten tot leerlingbegeleiding en vervolgschoolcoaching tot coördinatie en directie) zorgt met zijn/haar kwaliteit en aanpak voor een extra touch aan het groter geheel. Onze werking is een vast gegeven

om het beste uit de leerlingen te halen en hen een best mogelijk en individueel toekomststraject aan te bieden.

Zoeklicht: Vluchtelingen komen heel het jaar België binnen. Moeten zij dan wachten tot september om in te stappen?

Leslie: Helemaal niet! Wat dat betreft vormt dit een uitzondering op het schoolsysteem. Jongeren in de OKAN genieten van een permanente instapmogelijkheid en kunnen heel het jaar instappen. Inschrijven kan op elk moment van het schooljaar. Er is steeds een instroomklas voor absolute starters. Dit brengt wel een enorme flexibiliteit mee voor de organisatie en voor het aanstellen van leerkrachten. In het traditionele onderwijssysteem is het zo dat niet vast

benoemde leerkrachten vanaf juni tot september angstvallig uitkijken of zij een opdracht zullen hebben. Bij ons is dat een constante.

Zoeklicht: Hoeveel leerlingen hebben jullie?

Leslie: Dit fluctueert uiteraard. We zijn nu begin november en tellen momenteel 80 leerlingen. Op het einde van het schooljaar zou dat wel kunnen oplopen tot net onder de 100. Maar dat weet je in de OKAN niet op voorhand. We werken van dag tot dag. In 2015 op het toppunt van de crisis waren wij hier met 146

Zoeklicht: Hebben jullie er zicht op wat er gebeurt nadat de jongeren jullie opleiding verlaten?

Leslie: Dit is een essentieel onderdeel van onze aanpak. Wij bereiden ze voor

op wat er komt na onze opleiding. Zo hebben wij kijkstages in het gewone secundaire onderwijs, die wordt gevolgd door snuffelstages die kunnen uitmonden in een permanente stage. Ons team telt ook drie vervolgschoolcoaches die alle ex-OKAN leerlingen volgen tot 3 jaar na hun opleiding.

Zoeklicht: Heb je nog wensen voor de toekomst?

Leslie: Ik ben ervan overtuigd dat wij met onze opleiding zeer zinvol werk doen. Het grote mankement zit hem in de leeftijd. Ik ben grote voorstander om het OKAN systeem uit te breiden naar kinderen vanaf 6 jaar. Zodat wij niet alléén middelbaar maar ook lager onderwijs kunnen aanbieden. Nu kunnen anderstalige kinderen in de lagere school terecht en zijn er subsidies en begeleiding voorzien voor opleiding van kinderen met taalachterstand, maar het OKAN systeem, waar kinderen apart gezet worden in kleine lesgroepen om in korte termijn hun taalachterstand goed te maken om zo in het regulier onderwijs door te stromen is er niet. Een grote wens is toch ook wel een oproep naar meer gespecialiseerde en aanwezige diensten bij psychische problemen bij vluchtelingen. Er is nog te weinig wetenschappelijk onderzoek naar gedaan en dit zorgt voor gebrek aan de juiste tools voor een efficiënte en snelle aanpak.

Zoeklicht: Ik hoor aan je dialect dat je geen West-Vlaamse bent, maar ik hoor ook dat je je jeunt, zoals ze hier zeggen, op je werk.

Leslie: Inderdaad ik kom oorspronkelijk uit Vlaams Brabant en het is alsof ik iedere dag op wereldreis ga.

ORGANISATIE

TIJDSTIP

ACTIVITEIT

PLAATS

Activiteitenkalender

ORGANISATIE	TIJDSTIP	ACTIVITEIT	PLAATS
JANUARI			
AVK ROESELARE	06/01/2018-14/01/2018	“Exodus”: week van activiteiten rond vluchtelingen van alle landen en alle tijden. Inlichtingen via Facebook	Roeselare
KK DE GEUS	ZONDAG 07/01/2018 OM 10.45 U	Opening Tentoonstelling: Marianne Deryckere met keramiek en schilderijen	De Geus
HVV WAREGEM	DONDERDAG 18/01/2018 OM 20.00 U	Voordracht door Rik Pinxten: “Kappen aan de ruwe steen, vrijmetselelij als spiegel van de maatschappij”	Poincaré
DE GEUS	ZONDAG 21/01/2018	Nieuwjaarsreceptie in de Geus	De Geus
MOZAÏEK, VZW VZW	ZONDAG 21/01/2018	Nieuwjaarsreceptie van Mozaïek en vzw Vrijzinnige Werken	Mozaïek
POINCARÉ	ZONDAG 28/01/2018 OM 11.00 U	Nieuwjaarsreceptie van Poincaré	Poincaré
MOZAÏEK	ZONDAG 28/01/2018 OM 19.00 U	Jazz-avond met de Superior Dance Band: nieuwjaarsconcert	Mozaïek
OVVM AVELGEM	ZONDAG 28/01/2018 OM 19.00 U	Nieuwjaarsontmoeting OVM Avelgem onder muzikale begeleiding van The Floaters	Ubuntu, Bosstraat Avelgem
WILLEMSFONDS WAREGEM	ZONDAG 28/01/2018 OM 19.00 U	Eurokartoenaal 2017 ‘De Ziel’	Poincaré
FEBRUARI			
ANTIPODE	VRIJDAG 02/02/2018 OM 19.00	Reiscafé: city-trips	Mozaïek
KK DE GEUS	ZONDAG 04/02/2018 OM 10.45 U	Opening Tentoonstelling: Emmete met glassculpturen en aquarel	De Geus
AVK KORTRIJK	DONDERDAG 08/02/2018 OM 19.00 U	Interactieve voordracht filosofie: “Hoeveel katten kan de wereld aan?”	Mozaïek
HVV WAREGEM	DONDERDAG 08/02/2018 OM 20.00 U	Cyclus “Hedendaagse filosofie”: Patrick Loobuyck: Samenleven met gezond verstand.	CC de Schakel
VORMINGPLUS, MOZAÏEK	MAANDAG 12/02/2018 OM 19.30 U	Vrijspreek: “NIP TEST” over (de grenzen van) persoonlijke vrijheid en medische vooruitgang. Prof Dr. Ignaas Devisch – Ugent	Vormingplus
MOZAÏEK, HULO, DEMENS.NU	WOENSDAG 21/02/2018 OM 14.00 U	Digimores, debatwedstrijd voor vrij-zinnige jongeren. West-Vlaamse voorronde.	Mozaïek
AVF WAREGEM	ZONDAG 25/02/2018 OM 10.30 U	Creatief met Corry	Poincaré
MOZAÏEK	ZONDAG 25/02/2018 OM 19.00 U	Jazz-avond met de Superior Dance Band	Mozaïek
HULO, DEMENS.NU, MOZAÏEK	WOENSDAG 28/02/2018 OM 14.00 U	Digimores: debatwedstrijd vrij-zinnige jongeren	Mozaïek
MAART			
ANTIPODE	VRIJDAG 02/03/2018 OM 19.00	Reiscafé: Georgië met Jos Teeuwen	Mozaïek
KK DE GEUS	ZONDAG 04/03/2018 OM 10.45 U	Opening Tentoonstelling: Mil Crabbé met schilderijen	De Geus
MOZAÏEK, HOWEST, VORMING+	DINSDAG 06/03/2018 OM 19.45 U	Wetenschapscafé: ‘Kan het wat zachter?’ over lawaai en gezondheid	Mozaïek
POINCARÉ	DONDERDAG 08/03/2018 OM 20.00 U	Cyclus “Hedendaagse filosofie”: Stefaan Van Brahandt: ‘het voordeel van de twijfel’	CC de Schakel
DE GEUS	WE 9-11/03/2018	Jaarlijkse kaarting voor het goede doel	De Geus
DE GEUS	ZATERDAG 17/03/2018	Algemene ledenvergadering	De Geus

MOZAÏEK – MC TRACK	DINSDAG 20/03/2018 OM 20.15 U	ComedyTrack on Tour: Joost van Hyfte en Tom Bibo	Mozaïek	Stadsschouwborg Kortrijk
ORGANISATIECOMITÉ	ZATERDAG 24/03/2018 OM 10.00 U	Lentefeest	Mozaïek	Mozaïek
MOZAÏEK	DONDERDAG 29/03/2018 OM 19.00 U	Jazz-avond met de Superior Dance Band: Witte Donderdagconcert	Mozaïek	Mozaïek
ANTIPODE	VRIJDAG 02/03/2018 OM 19.00	Reiscafé: zie www.reiscafeantipode.be	Mozaïek	Mozaïek
MC TRACK, SCHOUWBURG KORTRIJK	DINSDAG 20/03/2018 OM 20.15 U	ComedyTrack on Tour: Joost van Hyfte & Tom Bibo	Mozaïek	Mozaïek
	APRIL			
	APRIL			
ANTIPODE	VRIJDAG 06/04/2018	Reiscafé: Ijsland - fotoclub Groeninghe	Mozaïek	Mozaïek
POINCARÉ	DONDERDAG 18/04/2018 OM 20.00 U	Cyclus "Hedendaagse filosofie": Eric Corijn: 'Kan de stad de wereld redden ?'	CC de Schakel	CC de Schakel
OVVM AVELGEM	WE 20-21/04/2018	Zedenleerweekend voor de leerlingen zedenleer uit de basisschool De Toekomst	Mozaïek	Mozaïek
AVK KORTRIJK	DONDERDAG 26/04/2018 OM 19.30 U	Voordracht: 'Art Nouveau en socialisme' door Jos Vanderbreeden	Mozaïek	Mozaïek
MOZAÏEK	ZONDAG 29/04/2018 OM 19.00 U	Jazz-avond met de Superior Dance Band	Mozaïek	Mozaïek
	MEI			
	MEI			
ORGANISATIECOMITÉ	DONDERDAG 10/05/2018 OM 10.00 U	Feest Vrijzinnige Jeugd	Mozaïek	Stadsschouwborg Kortrijk
FOTOCLUB GROENINGHE	WE 18-20/05/2018 OM 09.30 U	Fototoonstelling 'Ijsland 2.0'	Mozaïek	Mozaïek
OVVM AVELGEM	ZONDAG 20/05/2018	Lentefeest en Feest Vrijzinnige Jeugd	CC Spikkerelle	CC de Schakel
POINCARÉ	DONDERDAG 24/05/2018 OM 20.00 U	Etienne Vermeersch	Mozaïek	Mozaïek
MOZAÏEK	ZONDAG 27/05/2018 OM 19.00 U	Jazz-avond met de Superior Dance Band	Mozaïek	Mozaïek
	JUNI			
MOZAÏEK	ZONDAG 24/06/2018 OM 19.00 U	Jazz-avond met de Superior Dance Band	Mozaïek	Mozaïek

De Geus
 Koning Leopold III-plein 71
 8530 Harelbeke
 056 72 81 72
www.vcdegeus.be
 Zondag van 10.00u tot 13.00u
 elke donderdag om 19.00u PingPong

VC Mozaïek
 Overleestraat 15a
 8500 Kortrijk
 056 37 16 15
www.vcmozaiek.be
 info@vcmozaiek.be

De Bezatse
 Vaubanstraat 8b
 8930 Menen
 056 51 90 70
 info@debezatse.be
www.debezatse.be

VC Poincaré
 Stormestraat 131/20
 8790 Waregem
www.vcpoincare.be
 info@vcpoincare.be
 Zondag van 10.30u tot 13.30u Praatcafé
 1ste en 3de vrijdag van de maand jongerenpraatcafé

OVVM-Avelgem
 Achterhoek 17
 8581 Waarmaarde
 056/64.64.39
 ovm.avelgem@scarlet.be
www.ovm-avelgem.be

WAT JE MOET GELEZEN HEBBEN OVER HET THEMA VLUCHTELINGEN

Een bibliotheek is zo veel meer dan alléén boeken uitlenen. Op eenvoudige aanvraag heeft Valerie Dekeyser, bibliotheek-medewerkster in Kortrijk, ons haar favoriete lijstje uit hun collectie doorgestuurd. (redactie)

Valeria Luiselli.
*Vertel me het einde: een
essai in veertig vragen*

De Mexicaanse auteur Valeria Luiselli wacht zelf nog op haar green card en werkt ondertussen als tolk op de immigratierechtbank in New York. Ze vangt er dagelijks tientallen Latijns-Amerikaanse kinderen op die zonder ouders de Amerikaanse grens overstaken en zo in de Verenigde Staten belandden en moet hen telkens dezelfde veertig vragen stellen. Aan de hand van hun vaak schrijnende verhalen schetst ze een ontvutsend portret van het Amerikaanse immigratiebeleid in het Trump-tijdperk. Luiselli legt de vinger op de wonde van het pijnlijke contrast tussen de bureaucratische naïviteit van de overheidsinstanties en de gruwelijke wereld die de kinderen zijn ontvlucht.

Uitgeverij Das Mag
ISBN 9789492478436
€ 9,99

Moshin Hamid.
Exit West

In *Exit West* vertelt de Brits-Pakistaanse auteur Moshin Hamid het liefdesverhaal van Saeed en Nadia, beiden inwoners van een verder niet bij naam genoemd islamitisch land. Ondanks hun verschillende opvattingen worden de traditioneel ingestelde reclameman Saeed en de eerder rebelse Nadia, die voor een verzekeringsmaatschappij werkt, verliefd op elkaar. Hun prille relatie wordt overschaduwd door de steeds groter wordende politieke en religieuze problemen in hun land. Wanneer het conflict uit de hand dreigt te lopen en escaleert tot een burgeroorlog, duiken er steeds vaker geruchten op over geheimzinnige deuren die leiden naar een andere wereld. Dan barst het geweld los en wordt Saeeds moeder vermoord. Zijn vader drukt zijn zoon en Nadia op het hart om te vluchten en de twee slagen erin om zo'n mysterieuze deur te vinden. Zo komen ze in een overvol vluchtelingenkamp op het Griekse eiland Mykonos terecht. Door verder gebruik te maken van de deuren, die kennelijk over heel de wereld zijn verspreid, vluchten ze verder en komen ze in Londen en uiteindelijk in de San Francisco Bay Area terecht.

Hamid brengt met deze roman een geslaagde mix van magische en realistische elementen en biedt zo een vernieuwende kijk op dit actuele thema. De auteur werd hiervoor beloond met een plaatsje op de shortlist van de prestigieuze Man Booker Prize 2017.

Uitgeverij De Bezige Bij
ISBN 9789023466512
€ 19,99

4

Roel Janssen.
Alles verloren

Roel Janssen putte voor deze spannende thriller inspiratie uit de Europese vluchtelingencrisis. Zeilster Tessa en fotograaf Mortimer reizen voor een reportage over vluchtelingen naar de Griekse eilanden. Voor de Turkse kust redden ze een Syrisch meisje uit het water die de enige overlevende is van een ramp met een gammele rubberboot. Tessa en Mortimer besluiten uit te pluizen hoe het zo ver kon komen en komen al gauw in een wespennest van gewiekste mensenhandelaars, bevlogen hulpverleners, dubieuze zakenlieden en schimmige politici met radicale ideeën terecht. Stilaan vallen de puzzelstukjes op hun plaats en komt een schokkend complot aan het licht.

Roel Janssen leverde met *Alles verloren* een fel gesmaakte en gedurfde politieke thriller af die door de gerenommeerde Detective- en Thrillergids van Vrij Nederland werd beloond met de maximumscore van 5 sterren.

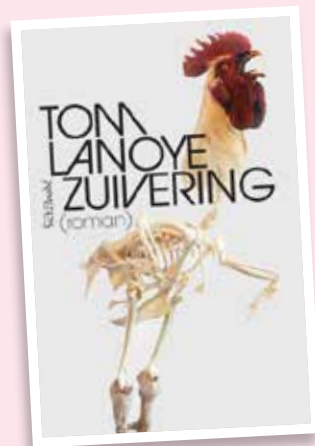

Uitgeverij Cargo
ISBN 9789023455387
€ 19,99

Tom Lanoye.
Zuivering

Giddon Rottier is een zonderlinge figuur met een zonderling beroep: hij maakt huizen schoon na branden, overstromingen en bloederige zelfmoorden. Op een dag redt zijn nieuwe collega Youssef hem het leven. In ruil belooft Giddon in te staan voor de bescherming van Youssefs gezin. Youssef vertrekt uit het steeds vijandiger en gewelddadiger wordende Europa, op zoek naar een veiliger onderkomen voor zijn gezin. Giddon blijft alleen achter met de zorg voor een echtgenote, zoon en dochter waar hij nooit om gevraagd heeft. Terwijl Youssef steeds minder van zich laat horen, drijft de situatie de mentaal kwetsbare Giddon stilaan tot wanhoop.

Met *Zuivering* levert Lanoye opnieuw een literaire parel af. Hij schetst een pijnlijk herkenbare wereld waarin een versleten en uiteenvallend continent wordt bevolkt door complexe personages die elkaar bekampen en beminnen.

Uitgeverij Prometheus
ISBN 9789044633245
€ 24,99

Nujeen Mustafa.
Nujeen: hoe ik uit Syrië vluchtte... in mijn rolstoel

De zestienjarige Nujeen woont in de Syrische stad Kobane. Ze is spastisch en zit in een rolstoel, waardoor ze niet naar school kan. Toch droomt ze volop over haar toekomst en leert ze Engels door naar Amerikaanse soaps te kijken. De Syrische burgeroorlog maakt abrupt een einde aan haar rustige leventje. Met hulp van haar zus maakt Nujeen de uitputtende en gevaarlijke tocht naar Europa via Turkije en Griekenland. Na een helse overtocht met haar rolstoel in een rubberboot en heel wat mensonterende ervaringen bereikt de dappere Nujeen uiteindelijk Duitsland. In dit boek vertelt ze haar verhaal. Ondanks haar beperkingen en de soms uitzichtloze situatie blijft Nujeen lachen en dromen, op zoek naar een veiligere wereld.

Uitgeverij HarperCollins
ISBN 9789402718102
€ 17,95

5

HET VERHAAL VAN LILY

O, wat was ik een gelukkig en blij meisje toen ik aan de hand van mijn moeder de heuvels rond Jerevan opliep. Zij was wetenschappelijk onderzoekster. Ik de oudste van drie, nog twee zusjes. Van op de top van de berg kon ik ons appartement zien. Toen wij 's avonds thuiskwamen kon ik kijken over de groene glooiingen hoe de zon onderging. Armenië, mijn land waar ik zou opgroeien en studeren en dokter of ingenieur worden zoals mijn vader. Met de zuivere lucht ademde ik inspiratie in voor een toekomstig leven. Wij hadden niets over en niets tekort, genoeg geld voor een woonst, kleren en goed eten en medicamenten en goeie zorg als er iets scheelde. Wij hadden er een naam voor : socialisme. Armenië ligt in de hoek tussen het strenge oosten en het levendige zuiden met verder het lonkende westen. En kleine Lily wordt puber en de puber wordt jonge vrouw en ik leer de liefde kennen en dan gaat alles zo vlug en in korte tijd loopt alles mis wat mis kan gaan. Ene mijnheer Gorbatsjov komt alles veranderen en ik hoor mijn ouders spreken dat hij er misschien het beste zal van maken om de Sovjet Unie niet volledig aan Amerika over te leveren en hij bedoelt het waarschijnlijk goed, maar de snelheid waarmee alles opeens verandert is hallucinant. De toverwoorden "democratie", "vrije markt" en "privatisering" doen hun intrede en beloven alles veel beter te maken. Toch brengt de perestrojka geen vreugde, maar wel sluiting van bedrijven en herstructureringen en verplicht pensioen voor weinig geld. Van welzijnsuitkeringen had niemand ooit gehoord want werkloosheid bestond niet. Armoede komt snel de stad binnen, en alle dromen slippen als zand door mijn hand. Onze buurlanden Turkije en Azerbaidjan vechten een bitse strijd

uit op de kap van ons land. De bitse strijd wordt een regelrechte oorlog en net zoals in 1915, zoals mijn oma vertelde, vallen vele slachtoffers. Nagorno Karabach, een naam met klanken als gewerschoten, nog altijd. Ondertussen ben ik getrouwd en wij laten ons niet doen. Wij verzamelen met tienduizenden op het grote plein in Jerevan en laten onze stem horen. Onze laatste premier Demirchyan was 'communist' en het volk moet hem niet meer en in zijn plaats komen populistische drummen die met veel schone woorden veel beloven, maar de oorlog duurt voort en de glooiingen recht tegenover ons appartement verliezen hun natuurlijke kleur en worden grijs van de graven die er zijn uitgedolven om de dode soldaten te herbergen die uit de oorlog komen. En

alles gaat snel en wij blijven met tienduizenden protesteren en voor iedereen dreigt verplichte mobilisatie. En een nieuwe ramp slaat toe. De aarde beeft in de heuvels van Jerevan, is het een natuurramp of zijn het de krachten van de oorlog die ervoor zorgen dat de 2de stad van het land onder de grond gaat en de kerncentrale doen sneuvelen, centrale die men om welke reden dan ook heeft neergepoot in het jonge en krakende gebergte, wie zal het zeggen? Feit is dat wij van alle elementaire levensnoodzakelijke behoeften zijn afgesneden. Ons gas komt uit Kazachstan en passeert via buurland Azerbaidjan en in de oorlog zijn de leidingen gebombardeed. De elektriciteit is verdwenen met het stilleggen van de kerncentrale. Ons water wordt opgepompt met elektriciteit

die er niet meer is. Duisternis en koude. Af en toe is er één uur elektriciteit en je bent blij dat je dan net niet op je werk bent. Ondertussen ben ik afgestudeerd en werkzaam op het ministerie van Spoorwegen en gelukkig heeft man werk in een groothandel. Armenië is verlamd, alléén het kerkhof groeit aan en is aan de haag van het appartementsgebouw gekomen, weg de groene heuvels. Dan zijn wij 1990 en wordt mijn zoon geboren. Wij vertrekken naar Moskou, en blijven er twee jaar. Man werkt en ik school mij verder om tot trainingenieur en hoop ooit een spoorlijn in mijn thuisland te kunnen aanleggen. Armenië blijft ons land en de heuvels waren groen en er zou een toekomst moeten zijn voor onze zoon en dochter op komst. Dus gaan wij terug. De politieke situatie is niet beter geworden, integendeel. Armenië telt niet meer mee op het politieke landschap en moet de oorlog ondergaan en slachtoffers leveren op het slagveld. Een nieuwe poging om een beter leven voor onze kinderen, maar wij krijgen geen uitreisvisum. Wij gaan op de vlucht via Polen om Duitsland te bereiken. Ons gezin beland in Duitsland in een opvangkamp. Prikkel draad, militairen met kalashnikovs in de ene en een geleidehond aan de andere hand. De honden blaffen elkaar af. De militairen blaffen ons af. Onwezenlijk. Ik vlucht regelrecht de tweede wereldoorlog in denk ik, net als in de film. Regelmatig worden 's nachts collega's vluchtelingen opgepakt en gedeporteerd in loeiende politievoertuigen. Ons dochtertje wordt geboren, en doordat wij een jong gezin zijn wordt onze maandelijkse verblijfsvergunning telkens verlengd. Maar wat doe ik hier en hebben wij via dit kamp een toekomst? Een geluk nog dat kinderen je tegen wil en dank vooruit drij-

ven. Op een morgen kom ik wakker en kijk in de kop van een kwijlende Duitse herdershond die dan gaat snuiven aan het bed waar mijn dochter ligt en dit is de druppel. Wij capituleren, geen betere toekomst in het lonkende westen, terug naar Armenië. Terug naar de ouders, terug naar de oorlog die nog altijd niet voorbij is, terug naar waar ooit de heuvels glooiden in het groen. Na een jaar van hernieuwde uitzichtloosheid pakken wij onze moed samen. Cash in de zakken, want ons appartement in de heuvels verkocht. Nieuwe poging, ikzelf op het vliegtuig naar Spanje, met twee kinderen nu. Man via de vluchtroute naar Polen. Vandaar naar de grens van Duitsland. Opgepakt van de Duitse Politie. Terug overgezet. "Probeer het nog eens," zegt de Poolse politie met een aangekweekte routine. Tot het lukt. In 1996 ben ik ondertussen 31, en zowat 10 jaar op de vlucht. Na veel moeite, opzoekingswerk en informatie verzamelen ben ik in België. Gelukkig heb ik nog geld mee en na wat rondvragen en tijdelijk verblijf kan ik een appartement huren. Eindelijk wat rust, geen kampen, geen honden meer, geen gewapende politieagenten rond mijn kinderen. Wij krijgen een tijdelijke verblijfsvergunning. Ik doe wat scharreljobs en veel vrijwilligerswerk om ander vluchtelingen te helpen. Ik volg al gauw een cursus Nederlands. Ik vertaal documenten voor vluchtelingen en help hen bij administratie. Ik zoek werk via de VDAB en wordt daar aanvankelijk een curiosum. Een Armeense vluchteling met een opleiding evenwaardig aan een universiteitsdiploma. Tot ik mij kwaad maak en genoeg heb van hun telkens herhaald gevraagd zonder mij ook maar één job aan te bieden. En zie, stilaan, eindelijk valt alles in een plooi. Ik kan kiezen uit verschillende jobs

en ga aan de slag bij ABVV en mijn man krijgt een job aangeboden in Kortrijk. Het heeft vijf lange jaren geduurd tot de procedure beëindigd is en onze regularisatie een feit. Nooit opgeven, heb ik ondertussen geleerd, alhoewel, ik heb geluk gehad besef ik. Als een aantal details verkeerd waren gelopen kon de situatie dramatisch anders zijn gekeerd. Ik heb mijn toekomst uiteindelijk hier opgebouwd maar ik heb wel heimwee naar die groene heuvels. Het imperialisme van het westen dat perse zijn wil wou opleggen aan de Sovjet Unie, en een nationalistische oorlog waar wij niet om vroegen heeft ervoor gezorgd dat ik geen trein zal laten sporen in mijn geboorteland. En wat zie ik als ik hier goed rondkijk de laatste jaren. De zelfde zaden die worden geplant als toen bij 1987 in Nagorno Karabach. Oorlog die de graven doet mee oprukken tot aan de haag van de ouderlijke woning. Ik krijg koude rillingen als ik weer op het nieuws hoor dat vluchtelingen ergens in een koelwagen zijn achtergelaten, en de militairen met honden paraderen in Calais, en een burgemeester denkt goed te doen door vluchtelingen zijn zwembad te ontzeggen. Mijn vlucht heeft mij gelukkige kinderen gegeven met een toekomst in handen, maar in een land dat minder en minder stabiel is en waar de angst groeit en die ruik ik. De geur van Nagorno gaat niet weg. Ik ben één van de zogenaamd succesvolle vluchtelingen. Ik heb een baan, een eigen huis ondertussen, een goed gezin. Maar ik heb veel verloren onderweg. En de heimwee naar de groene glooiende heuvels, die zo veel belofte inhielden blijft mijn dromen bezoeken.

opgetekend door Marc Boone

JAZZ OP ZONDAG

SUPERIOR DANCE BAND

ZONDAG 28 JANUARI

Het nieuwjaarsconcert valt dit jaar op zondag 28 januari. De Superior Jazz Club biedt naar goede gewoonte 'bubbels' aan...

De ware liefhebbers kruisen meteen ook volgende data aan in hun maagdelijke agenda:

- Zondag 28 februari
- Donderdag 29 maart: witte-donderdag-concert
- Zondag 29 april
- Zondag 27 mei
- Zondag 24 juni
- Zondag 30 september
- Zondag 28 oktober
- Zondag 25 november
- Zondag 16 december

De concerten beginnen steeds om 19u (deuren open vanaf 18u30).

Organisatie: VC Mozaïek i.s.m. Superior Jazz Club

Leden van de Superior Jazz Club komen gratis binnen.

Niet-leden betalen € 5,00 aan de deur. Bij speciale concerten wordt de prijs opgetrokken naar € 8,00.

KAN HET WAT ZACHTER? OVER LAWAAI & GEZONDHEID

DINSDAG 6 MAART 2018

Wetenschapscafés brengen wetenschap tussen pot en pint. Maatschappelijk relevant, actueel of fascinerend. Voor iedereen met een gezonde dorst naar kennis!

Geen aula, geen monoloog, geen overdonderende presentaties, geen klassiek debat, geen academische sfeer maar wel wetenschappers, verbonden aan de Associatie Universiteit Gent, die gemoedelijk vertellen over hun werk en hun passie. Zowel harde als zachte wetenschappen komen aan bod.

De moderator van dienst biedt het publiek ruimschoots de kans om vragen te stellen. Als je ze liever niet luidop stelt, schrijf je jouw vraag op een bierkaartje en speel je dit door...

Deze keer gaat het over lawaai en gezondheid.

Hoe gevaarlijk is geluidsoverlast? Welke zijn de voornaamste gezondheidsproblemen?

Kunnen we 'wennen' aan het lawaai van een autosnelweg, spoorlijn, of windmolen naast de deur?

Waar is het nog stil in onze 24-uurs maatschappij? In hoeverre hebben wij (en onze hersenen) nood aan stilte? En hoe reageren we op totale stilte?

Waar eindigt 'geluid' en begint 'lawaai'? Welke geluiden bezorgen ons meest stress?

Hoe gebeurt onderzoek naar lawaai-overlast?

Wat is urban sound planning? En wat doen sound designers?

Meer informatie (ook over gasten) vind je binnenkort op www.wetenschapscafe.be/nl/kortrijk.

Wil je als eerste op de hoogte zijn over de concrete inhoud en de gasten die wij ontvangen?

Teken in op de nieuwsbrief:

www.wetenschapscafekortrijk.be.

Het Wetenschapscafé Kortrijk is gratis. Inschrijven is niet nodig.

Het wetenschapscafé is een initiatief van de cel wetenschapscommunicatie van de Associatie Universiteit Gent, en wordt ondersteund binnen het Actieplan Wetenschapscommunicatie van de Vlaamse overheid.

VC Mozaïek vzw en Vormingplus M&Z West-Vlaanderen zijn medeorganisator voor de Kortrijkse wetenschapscafés.

VRIJSPRAAK VOORJAAR 2018

NIP TEST: OVER (DE GRENZEN VAN) PERSOONLIJKE VRIJHEID EN MEDISCHE VOORUITGANG.

PROF. DR. IGNAAS DEVISCH – UGENT

MAANDAG 12 FEBRUARI 2018

De NIP-test is een niet-invasieve prenatale test waarmee onder andere aandoeningen zoals trisomie 21 (Down Syndroom) kan worden opgespoord. De test biedt verschillende klinische voordelen, zo kan ze vroeg in de zwangerschap uitgevoerd worden en is de kans op een miskraam kleiner in vergelijking met andere prenatale testen.

De NIPT en het maatschappelijke debat errond illustreert hoe technologische vooruitgang ons confronteert met nieuwe verantwoordelijkheden en ethische vraagstukken. Aangezien het testresultaat een kansberekening is, hoe moeten we deze kans interpreteren? Kunnen toekomstige ouders autonoom beslissen hoe ze handelen naargelang een bepaald testresultaat? Willen we alle imperfecties de wereld uit indien we daar de mogelijkheid toe hebben?

Medisch filosoof Ignaas Devisch ontrafelt deze vragen en geeft zich zo op het veld van de impact van technologie op ons mensbeeld en onze waarden en normen.

Organisatie: Vormingplus Midden en Zuid West-Vlaanderen, Vrijzinnig Centrum Mozaïek

Prijs: € 10,00.

Tijd: 19.30 u – 21.30 u

De lezing gaat door in Vormingplus, Wandelweg 11, KORTRIJK

Meer info en inschrijven:

www.vormingplusmzw.be | 056-260600

EXODUS

6 JANUARI TOT 14 JANUARI 2018

EXODUS gaat over het gegeven dat vluchtelingen van alle landen en van alle tijden zijn. In het “Bevrijdingsjaar 2018” zal er sowieso veel aandacht zijn voor de herdenking van de oorlog die 100 jaar geleden op zijn einde liep...en terecht.

Maar het project “EXODUS” vraagt, aan het begin van het “bevrijdingsjaar”, aandacht voor mensen die NU met oorlog te maken hebben of er voor zijn moeten vluchten.

Dit voornemen is uitgegroeid tot ruim een week initiatieven in verband met het sensibiliseren van mensen rond de vluchtelingenproblematiek.

Het voorlopig programma ziet er als volgt uit. (Raadpleeg Facebook voor de definitieve gegevens.)

STARTINITIATIEF op zaterdag 6 januari:

Inhuldiging installatie “Out of Business” van Boccanegra in Galerij 9punt9!

Zondag 7 januari:

Huiskamerconcerten in de wijk Krottegem

Doorlopend: Tentoonstellen “Out of Business” op een prominente plaats in de stad

12,13 en 14 januari: “SPACE BLANKET”, een totaalevent met DJ, expositie, muziekbands...georganiseerd door Curieus in “De Fabriek”, Koning Albert I laan te Roeselare

APOTHEOSE op zondag 14 januari:

Een (zon-)dag in cc De Spil met verschillende activiteiten rond de sensibiliseringsactie en het opmaken van een bilan na een goede weekactie.

•14u: Optreden van het koor **VAMOS PRA LUTAR**

•15.15u: **LEZING** door Ine Lietaert en collega's van CESSMIR (Centre for the Social Study of Migrants and Refugees, Univ Gent)

•16.15u: **DEBAT** met als thema :”Oorlogsvluchtelingen van toen en van NU...en het nieuwe multi-etnische samenleven in een stad”.

met VRT-journalist Majd Khalifeh, Ine Lietaert (CESSMIR), Burgemeester Kris Declercq van stad Roeselare, directie of medewerker van Fedasil Poelkapelle.

•17.30u: **GETUIGENISSEN** door vluchtelingen uit hedendaagse oorlogsgebieden op basis van het thema: “2018: Een Bevrijdingsjaar...voor iedereen?”

•18.30u: **PRESENTATIE** door Majd Khalifeh.

•19.30u: concert **EXODUS** met Wouter Vandenabeele, Flamenco, Rebetiko, Tarek Al Sayad en Osama Abdulrasol - <http://despil.be/programma/2018/januari/14/>

EXODUS wordt georganiseerd door het kersvers opgerichte Vermeylenfonds Roeselare. Zij worden ondersteund door Stad Roeselare, CC De Spil, K-Trolle, Curieus, huisvandeMens, HHV, Galerij 9punt9 en 11.11.11.

VLUCHTEN NAAR DE KRINGLOOPWINKEL

Sylvie is personeelsdirecteur, Rik Personeelscoach: zij ontvangen mij in hun nieuwe gebouwen in Heule.

Er werken 290 mensen in de kringloopwinkel die tweedehands meubels, textiel en huishoudartikelen recycleert en verkoopt + nog 60 in de hout- en groenafdeling Constructief. Het zijn werknemers die allen op één of andere manier in het industriële arbeidscircuit niet aan de bak geraken. De helft ervan is Belg ; de andere helft is allochtoon. Van alle Allochtonen zijn 2/3 vluchteling. Die worden na hun inburgeringsaanpassing doorgestuurd door het OCMW om er te solliciteren.

Zoeklicht: Hebben jullie een speciale methode om met vluchtelingen te werken.

Kringloop: Juist niet. Wij behandelen iedereen hier op dezelfde manier. Onze centrale mensen zijn de werkbegeleiders die een groep werknemers sturen, begeleiden, helpen. Werk staat voorop, met een ruime aandacht voor de problematiek van de werknemer in al zijn aspecten. Dit kan iemand zijn met een handicap, een drugsverleden, alcoholontwenning, langdurige werkloosheid,

of vluchteling. Tijdens of tussen het werk komt hun problematiek duidelijk en spelen de werkleiders daar op in.

Zoeklicht: Is taal niet specifiek voor vluchtelingen die hier solliciteren.

Kringloop: Iedereen die hier werkt via een OCMW kan tijdens de werkuren twee halve dagen Nederlandse les volgen. Wij verwachten dat er Nederlands gesproken wordt op de werkvloer, omdat de taal essentieel is in hun integratie, zowel hier als in het dagelijkse

leven buiten het werk. De werkleiders manen hen aan om voortdurend in het Nederlands te communiceren, ook als dat moeilijk gaat. Als men groepjes vormt op de werkvloer, en collega's opzoekt om in een gemeenschappelijke taal te converseren worden zij daar door de werkleiders op aan gesproken. Wij hebben een interne werkgroep rond taal die verschillende initiatieven neemt en opvolgt.

Zoeklicht: Waaruit bestaan die initiatieven zoal?

Kringloop: Wij hebben een week van de taal georganiseerd. Er was een initiatief met de badge "WUK" om mensen te stimuleren om uitleg te vragen als ze iets niet verstonden of onder woorden konden brengen. Er zijn affiches met taaltips. Er is een beeldendatabase met alle producten die hier verhandeld worden met het Nederlandse woord en de foto.

Zoeklicht: Jullie verhandelen hier zoveel producten uit de dagelijkse leefruimte van mensen dat dit wel stimuleert om de taal te leren

Kringloop: Inderdaad. Wij dromen er dan ook van om ooit van start te kunnen gaan met een taalwerkvloer.

Zoeklicht: Wat zou dat moeten inhouden?

Kringloop: Een aparte werkvloer op het bedrijf waar uiteraard gewerkt wordt, maar waar niet het werk maar wel de taal centraal staat. Een gewilde menge-

ling tussen Nederlandstaligen en anderstaligen begeleid door werkleiders met specialisatie taal. Waar er dus ingezet wordt op het spreken en leren spreken van Nederlands. Een constant taalbad als het ware. Een soort OKAN voor volwassen werkenden.

Zoeklicht: Zien jullie verdere uitbreiding van personeel?

Kringloop: Misschien wel, alhoewel; een van de voornaamste aanwervingsvormen via het OCMW, waaruit wij ook vluchtelingen rekruteren is het statuut van artikel 60, waarbij steuntrekkers zolang werken tot zij toegang krijgen tot de sociale zekerheid om van daaruit dan de volgende stap naar werk en integratie te kunnen vinden.

Die maatregel wordt nu verstrengd onder andere met de voorwaarde dat betrokkene op voldoende niveau Nederlands spreekt vooraleer hij in het systeem stapt. Dit zal uiteraard de tewerkstelling van vluchtelingen niet bevorderen. Wij merken ook dat er toch nog een barrière bestaat bij werkgevers om iemand aan te werven met een combinatie buitenlander en een verleden in de sociale tewerkstelling.

Zoeklicht: Hebben jullie nog een boodschap?

Kringloop: Dat het ons nog altijd ten positieve verwondert dat het samenwerken hier soepel en vlot verloopt. Er werken hier talloze nationaliteiten door elkaar. En op zich is het niet noodzakelijk veel aparte maatregelen te nemen om een goeie werksfeer te hebben. Af en toe zijn er wel eens conflicten. Per uitzondering komt een Hutu hier wel eens een Tutsi tegen en daar moeten wij daar dan iets aan doen.

Bij het vertrekken overhandigd Rik mij nog een tekst die is geschreven door een van de werkleiders

Twee maanden is hij hier nu - onze nieuwste medewerker - achttien maanden geleden vertrokken uit Somalië. Het kostte me drie uur om de welkomstbrochure met hem door te nemen, wat vooral te maken had met zijn zeer gebrekkige kennis van het Nederlands. We zijn ondertussen acht weken verder maar de taalbarrière blijft groot hoewel hij intensief Nederlandse les volgt en we herhalen en tekenen en herhalen en blijven volhouden tot we ervan overtuigd zijn dat hij begrijpt wat we vragen als we iets vragen.

Nederlands leren is nu eenmaal niet zo vanzelfsprekend als het lijkt. Maar hij doet zijn best. De eerste keer dat hij naar me toe kwam en zei: 'Rino, vrachtwagen is daar' was dan ook een kippenvol moment. Het duurde een hele seconde voor tot me doordrong dat er niets meer kon volgen. Maar het was genoeg voor nu. 'Beetje per beetje' zoals Mahmoud zegt. En ik hoorde hem kort daarna eens heerlijk reageren tegen Bilal toen die hem treiterde door hem tijdens een pauze een hele reeks vragen in het Nederlands te stellen. Toen de ondervraging stil viel, dronk hij zijn kop koffie in één keer leeg, veegde zijn mond af met de rug van zijn hand en zei rustig: 'Bilal, jij praat teviel'. De jonge Eastwood zou het niet beter gedaan hebben.

Maar eigenlijk is het best een vrolijke jongen. Als je iets tegen hem zegt lacht hij altijd, ook al is het niet om te lachen. Hij is van nature goedgemutst, altijd luisterbereid en springt bij waar nodig. Je hoort hem ook neuriën tijdens het werk. En dan zingt hij plots een zin in het Somalisch. Maar ik heb hem ook horen meezingen met enkele soulvolle nummers uit de Classics 1000 op radio 1.

Pas als je hem wat beter kent, en misschien ook iets beter oplet, leer je die bezorgde blik kennen die af en toe de kop opsteekt. Dan beweegt hij lusteloos,

lijkt met een energie tekort te kampen. Ik vroeg hem er eens naar. 'Familie' zei hij, 'veel problemen'.

Ik dacht eerst dat het met zijn vrouw en kinderen te maken had. Hij brengt alles in gereedheid voor hun komst. 'In april' glunderde hij toen hij hier begon. 'Misschien in juni' zegt hij nu. Ze zitten in Turkije vast.

De kinderkamer is reeds klaar. Hij spaart momenteel voor een tweedehands-wasmachine en telt de dagen af tot zijn nieuwe loon op zijn rekening komt. Dan kan hij tot de aankoop kan overgaan. 'Cadeautje voor mijn vrouw.'

We zien het als onze taak om deze mensen voor te bereiden op een job na de Kringloopwinkel. Soms zijn ze bang als het einde van hun traject in zicht komt. Leerwerknemers werken hier door de band genomen dertien maanden; een maand op proef en als alles goed gaat dan nog eens een jaar.

En als alles dan eindelijk weer een beetje gestructureerd begint te verlopen komen de laatste maanden in zicht en staat de paniek in hun ogen te lezen. Ik moet dan telkens uitleggen dat het einde van hun traject hier niet het einde is maar een begin. Het echte begin van hun nieuwe leven.

Ik weet wel dat dit niet voor iedereen klopt. Maar ik wil de mensen die zich inzetten en vooruit willen hoop geven in plaats van ze te demotiveren. En samen met het OCMW doen we wat we kunnen om te helpen zoeken. Zo nodig bellen we werkgevers op en proberen we hen te overtuigen om deze mensen een kans te geven. Zelf zag ik het eerlijk gezegd altijd somber in tot ik de medewerkers die hun traject hier met succes beëindigd hadden van de laatste drie jaar eens overliep: ongeveer een derde was doorgestroomd naar de reguliere arbeidsmarkt. Lees: daar een kans ge-

kregen. Als ik bij collega's peil weet ik dat dat een succes is. Het vergt heel wat inzet en doorzettingsvermogen, en misschien moet je ook wat geluk hebben maar het kan.

Zover is het nog niet voor onze Somalische collega maar we gaan er alles aan doen opdat het zover zou komen. Alleen moeten we er nu eerst op toezien dat zijn werk niet te veel te lijden heeft onder zijn privé problemen. Want het maakt niet uit dat ik alle begrip heb voor waar hij mee zit, het zal de werkgever die na mij komt worst wezen wat er in het hoofd van zijn arbeider omgaat en waarom het werk niet af raakt. En momenteel verloopt alles toch redelijk goed, of niet soms?

In de pauze zit ik naar hem te kijken. Zijn gezicht is somber. Hij scrollt met een vinger over zijn smartphone. Plots staat hij recht en komt naar me toe.

'Rino' zegt hij, 'Mijn zus in Beirut. Weet je waar Beirut?' 'Ja, in Libanon' zeg ik. 'Zij willen 9600 dollar' zegt hij.

Daarna lacht hij en ik lach spontaan mee tot ik merk dat hij hysterisch lacht. Tranen wellen in zijn ogen.

'9600 dollar! Zij vragen 9600 dollar voor zus! Anders...' Hij zwijgt even, kijkt verwilderd naar me, maakt dan een revolver van zijn hand, mikt naar zijn hoofd en zegt 'Bam!'

Nog nooit heb ik iemand dit op deze manier zien doen.

'9600 dollar Rino... Waarom zoveel geld? Waarom? Wat kan ik doen?' Hij zoekt naar woorden, zucht, zijn schouders vallen neer.

'Ik kan niets doen voor zus...'

Als ik hem even later in de ontvangstreceptie lusteloos aan het werk zie, laat ik hem met rust en loop gewoon door.

GAS TEGEN

VLUCHTELINGEN

De Franse kranten Libération en Le Monde wijdden op woensdag 26 juli 2017 allebei een groot artikel aan de situatie van de vluchtelingen in Calais. Ze baseerden zich allebei op een uitgebreid rapport van Human Rights Watch, dat zich onder meer steunde op talrijke gesprekken met vluchtelingen zelf, en Libération ging ook ter plekke. Alles draaide rond het optreden van de politiediensten in en rond Calais: opjagen van geïsoleerde vluchtelingen en hen met peper-gas besproeien in ogen, aangezicht en op kleren, binnenvallen op slaap-plaatsen en slaapzakken, kleren en eetwaren, zelfs drinkwater in containers onbruikbaar maken met gas, 's nachts camionetten en camions met hulpgoederen met gas bewerken... Dat niet alléén tegen volwassenen, maar ook met getuigenissen van tientallen minderjarige onbegeleide jongeren, kinderen van 12 à 15 jaar.

Het kon geen toeval zijn: op 31 juli moest de Franse Raad van State uitspraak doen in een geding van een tiental humanitaire organisaties van diverse soorten en een vijftigtal individuele migranten tegen het bestuur van Calais. Die uitspraak zou gevolgen hebben, dacht men, ook de vluchtelingen. Hebben illegale vluchtelingen in Frankrijk recht op een minimale bescherming vanwege de Franse staat? Die rechter van Lille had gesteld dat ook vluchtelingen die op weg zijn naar Engeland, en dus enkel op doortocht in Frankrijk, recht hebben op een minimale toegang tot proper water, om te drinken, om zich te wassen, om hun kleren te wassen... en tot toiletten. Het hoogste Franse burgerlijk rechtsorgaan zei dus dat de rechter van Lille gelijk had, dat er zelfs voor de rechtelozen minimale rechten tellen in het land van de mensenrechten. En dat het helpen van die vluchtelingen, door ze bijvoorbeeld eten te bezorgen, niet strafbaar is. Begin maart had het bestuur van Calais dit verbod ingesteld.

Deze uitspraak werd op maandag 31.07 uitvoerig vermeld in de elektronische versies van de Vlaamse pers, zeker in De Morgen en in Het Laatste Nieuws. Echter zonder over het eerste bericht te spreken. Die tegenspraak tussen die twee soorten artikelen op enkele dagen tijd, zette me aan het rondschrijven: begrijpt u wat daar precies gebeurt? Onze contacten in Calais nodigden me uit om ter plekke de situatie te komen bekijken, en vanuit de VRT waar ze ook geconfronteerd waren met de tegenspraak kwam de vraag om opheldering.

Zou er in het Frankrijk van Macron dan toch plaats zijn voor mededogen en democratie? Onder Hollande was er hiervan al in 't geheel geen sprake, de regering-Valls van Hollande zag in een heel beperkt aantal klachten van enkele chagrijnige bureaus van de Rue des Dunes een uitstekende bliksemafleider voor de steeds groeiende crisis en de 15%-werkloosheid in Pas-De-Calais. Er zal in Calais geen Jungle meer komen, kwam de president himself propageren in de stad. Hij vertoonde zich echter niet bij de vluchtelingen en hun vrienden. En iedereen aan de linkerzijde van Frankrijk had dat gezien, en keerde zich nog meer af van de PS.

Het duurde slechts enkele uren of Natacha Bouchart, de liberale burgemeester van Calais, een stadje zo groot als Kortrijk, verklaarde onbeschaamd dat die uitspraak van de Raad van State haar probleem niet was. Onbeschaamd en ongestraft, dat zij zichzelf en haar stad niet gebonden voelden door de uitspraken van de Raad van State. Tot op heden houdt zij zich ook aan die woorden (Le Monde, de dag na de uitspraak van de Raad van State). Ze voelt zich gesterkt door de 40 % stemmen voor de fascistische laatste jaren in haar stad. En door het rechts departementsbestuur van Pas-de-Calais. De regering onder Macron kijkt toe en laat passeren. Vluchtelingen die al enkele maanden in Calais vertoefden zegden ons carrément: dit is een gemilitariseerde zone, het gezag van de Franse rechtspraak heeft hier geen enkele betekenis meer, het is het plaatselijk en departementaal radikaal-rechts bestuur dat hier samen

met de politie en de CRS, de Franse rijkswacht, de wetten maakt... Een Engelse helper hoort de discussie en komt tussen: stil, weldra horen ze het nog, een collega van ons moet op 13 december voor de rechtbank verschijnen, hij had luidop verklaard dat het beleid van de burgemeester inhumain is, en de politie had dat gehoord !

Terug naar Calais

We reden achter één van de camionetten van één van de hulporganisaties. SALAM voerde twee voetballen en een auto brandhout naar één van de vluchtelingenconcentraties. 's Namiddags hadden ze een afspraak met een bedrijfje dat van oude paletten nieuwe maakt, en daar kunnen ze nog houtafval ophalen...

Het had geen maanden geduurd na de verdrijving van de migranten uit Calais, in oktober van 2016, of ze waren er terug. Niet met 10.000, maar continu met 700 à 1000, verdeeld over tientallen plaatsen in Calais. En steeds wordt die populatie vernieuwd, steeds sneller, en steeds ietsje meer.

Onder meer met Afrikaanse kinderen, die in oktober weggevoerd waren naar grote boerderijen, waar ze onbetaalde arbeid moesten verrichten in ruil voor een strobed en eten. Dan nog liever terug naar Calais, daar zijn we beschermd door onze vrienden, in afwachting dat we in Engeland geraken, waar ik kan rekenen op mijn familie. Ook die verhalen stonden in de Franse pers.

Ze kwamen echter in een geheel andere en slechtere situatie dan voor de uitdrijving: alle bezittingen van de migranten én

van de humanitaire organisaties waren door de autoriteiten kapot gemaakt. Ook de schooltjes, en de ontmoetingsruimten. De talrijke vriendelijke buitenlandse vrijwilligers, vooral Engelsen, waren ontmoedigd vertrokken. In de haven werd begonnen met een betonnen muur van 4 meter hoog, 4 kilometer ver. Daarenboven begon de politie een niet aflatend gevecht tegen elke poging tot de “hervestiging” van vluchtelingen. Dat betekent: net zoals de dag van ons bezoek, dat de CRS'en een deel der duinen afzoeken, slaapzakken en dekens wegrukken, ze eventueel in brand steken, de rest onbruikbaar maken met peper-gas, en verdwijnen tegen 8u30', als de eerste thee-verdelers aankomen... thee met brood, 's middags soep met brood, en 's avonds afhankelijk van wat ze kunnen vast krijgen, misschien wat conserven, met brood of fruit.

Geen enkele bescherming meer, de migranten slapen in de vrije natuur rond de stad, in zelf gemaakte putten in de duinen, of in bosjes, de plaatselijke vrijwilligers leveren het vitaal minimum, voedsel, slaapzakken en kleren, en onderhouden dat, ook als regenweer het wassen en drogen op de terreinen onmogelijk maakt.

SALAM bijvoorbeeld, een niet-religieuze organisatie, organiseert elke dag verdeling van povere rantsoenen in afspraak met de andere hulporganisaties die er nog actief zijn. Zij zamelen vooral voedsel en slaapzakken in, broodoverschot van enkele bakkers, en vooral geld,

waarmee ze slaapzakken en schoenen kunnen kopen. Want niet alléén de slaapzakken en dekens worden door de politie gestolen, ook de schoenen en de GSM's.

Gemakkelijk is het nu niet meer om nog aan voedseloverschotten bij grootwarenhuizen of officiële instanties te geraken, nu de regerende liberalen en hun politie de hete -of koude- adem in hun nek voelen van de bende van Le Pen, en dat op alle niveau's, vooral in de politiediensten.

Onze eerste halte was de haven, maar daar waren we te vroeg, dan maar naar het industriepark in de duinen. Het was intussen bijna 11 uur. Daar was de middag-verdeling door Engelse vrijwilligers in volle gang. Een honderdtal of meer jonge migranten kreeg daar een kommetje soep, en wat brood. Na de morgen-thee en het stukje fruit van 's morgens was dat het eerste vast voedsel voor die dag. Genoeg om niet te moeten stelen, te weinig om niet gans de dag met een gevoel van honger te moeten zitten. Voor de kinderen waren er twee voetballen, waarmee ze onmiddellijk aan de slag gingen, en voor de ouderen brandhout, waar ze met stramme leden konden rond gaan zitten, want voor wie het zich herinnert, dinsdag 07 november was een mooie droge dag, maar na een koude nacht. De meesten vloeken op het Franse aanbod van asiel dat de regering hen deed en herhaalt: bijna zeker wordt ge teruggestuurd, naar het land waar ge

Europa binnen gekomen zijt, Hongarije bijvoorbeeld voor de Afghanen, volgens het Europees Dublin-akkoord, of naar uw intussen veilig verklaard land, zoals Irak of Kaboel. “Wij zijn hier niet gewenst,” is wat bijblijft.

Op de plaats van de voedselbedeling was er ook een tankwagen, met drie kraantjes, waar de migranten hun tanden kunnen poetsen, en hun pas besproeide kleren wassen, de zon schijnt, en de kleren hangen rondom rond te drogen, en erbij een wagen met enkele stortbaden. Aan de kant staan een tiental toi-toi-hokjes. Neen, niet van de stad, maar van één of andere staatsdienst, om zo uitvoering te geven aan de beslissing van de Raad van State. Na de soepverdeling zullen de kranen toegedraaid worden, en zal de camion vertrekken, misschien naar het volgende verdeelpunt deze avond.

Rond 12 uur kwamen we terug aan in de haven, de verdeling was voorbij, enkele migranten slenterden daar nog wat rond, een camionette die daar verdeling gedaan had stond er nog, en op de parkeerzone een bescheiden autootje met een Belgische nummerplaat, maar merkwaardig, met een CD-kenteken. Enkele minuten later konden we kennismaken met onze “landgenote”, het bleek een (Afrikaanse) inspectrice van het UNHCR, het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen van de Verenigde Naties te zijn, die voor het commissariaat toezicht houdt op de vluchtelingenstromen van de vluchtelingen in Noord-Frankrijk en België. De

UNHCR werd opgericht op 14 december 1950 met als doel het beschermen en ondersteunen van vluchtelingen met opvang, terugkeer, of vestiging in een ander land. In 2003 heeft de Algemene Vergadering het mandaat van de organisatie verlengd "totdat het vluchtelingenprobleem is opgelost."

Het hoofdkwartier van deze organisatie bevindt zich in Genève, Zwitserland. In Frankrijk aan een CD- nummerplaat geraken duurde immens veel te lang, te meer daar er reeds geprobeerd was haar uit te wijzen als ongewenst. Véronique was haar naam, de rest vergat ik te vragen.

Een betere begeleidster konden we ons niet voorstellen. Ze bevestigt de cijfers die we van de humanitaire helpers kregen: rond de 700 vluchtelingen zijn er naar hun schatting in en rond Calais, en ze had vastgesteld dat al het lawaai van Theo Francken compleet niets oplost: wanneer deze dreigt Soedanezen terug te sturen verdwijnen ze uit Brussel om een aantal weken later terug op te duiken in Calais.

En wanneer de politie het daar te gortig maakt duiken ze weer elders op, in Duinkerke of terug in Brussel. ...

Ze bevestigt ook een andere stelling van de humanitaire organisaties, de brutaliteiten van de politie, maar met die reserves dat ze het nooit zelf zag, ze was er deze morgen bij toen in het industriepark de Engelsen thee met een stukje fruit kwam brengen om 8u30. Ze zag de

laatste twee CRS-camionetten wegreiden en hoorde dat ze alles meegenomen hadden... slaapzakken, ze had aan de kleren die niet meegenomen waren gesnuffeld, en de gasgeur vastgesteld... maar nee, in mijn rapport moet ik voorzichtig zijn zegt ze, uiteindelijk heb ik niets gezien, alléén horen vertellen, en ik zag de ontredde in de ogen van de jonge kinderen.

Op weg naar engeland

Het is ongeveer 4 jaar geleden dat we de eerste keer rondgeleid werden in de wereld van de vluchtelingen in Calais, de Jungle en het Centre Jules Ferry bestonden nog niet. Wat er wel bestond waren groepjes van 50 à 100 migranten die ronddoelden in en rond de stad, in de duinen en de bosjes en de parken. Humanitaire organisaties openden hun deuren rond de middag en reden rond in en rond de stad met voedsel uit hun eigen keukens, stevig en voedzaam. Behalve een beperkt aantal oudere migranten die zich lang konden verbergen, waren de meesten jongere mannen of vrouwen die het hoofd konden bieden aan de slagen van de politie en/of de fascisten... en overleven tot ze een weg vonden per spoor, per boot of met vliegtuig om in Engeland te geraken.

Dat was een situatie die duurde sedert de Franse regering van president Sarkozy in 2002 het Rode Kruis-Centrum van Sangatte had laten sluiten. Het aantal migranten groeide zeer geleidelijk aan, ze gingen samenwonen in de

Jungle, waar ze steun en bescherming vonden bij mekaar. Een wegens asbest afgedankt vakantiecentrum Jules Ferry werd heropend, er kwam een grote keuken, een centrum waar alle hulporganisaties hun goederen konden samenbrengen om van daaruit te verdelen, een batterij WC's en stortbaden, en voor de pas geboren en hun moeder een soort gesloten materniteit. Alléén een vrije doorgang, een humanitaire corridor, ontbrak hen, en ontbreekt tot op vandaag, maar zonder dat gaat het ook, allen verdwenen na een tijd, hopelijk naar Engeland. Men schat het aantal minderjarigen die de laatste 2 jaar verdwenen in Europa op tienduizend. Ondergedoken? Overleden? Hopelijk naar Engeland.

Vandaag is de situatie terug naar af, naar hoe het was in 2003, met dat verschil dat politie en CRS alles wat opgebouwd was sedertdien kapot geslagen hebben, en de migranten zeer snel in handen drijven van mensensmokkelaars. Er is geen andere weg om hier zeer snel weg te geraken. Voor we vertrekken krijgen we de raad om die avond niet naar het bos van Marck te gaan, die plaats is helemaal in handen van de smokkelmaffiosi's, die niemand in "hun" domein toelaten, ook geen dokters en verpleegsters voor het verzorgen van gekwetsten. Zij schermen "hun" vluchtelingen af door hun eigen gewapende bewakers. Maar dat laten CRS'sen en de politie links liggen, hoewel iedereen weet dat hier profitaat en uitbuiting schering en inslag zijn.

OVM Avelgem
Achterhoek 17
8580 Avelgem

J. Vander Vekenstraat 158
1780 Wemmel
Tel: 078 15 11 55

AGENDA

27 JANUARI 2018

NIEUWSJAARS ONTMOETING

We heffen het glas op het nieuwe jaar onder muzikale begeleiding van The Floaters.

Een muziekformatie van drie energieke, dynamische muzikanten (sax- bombardon- drum) die geen enkel genre uit de weg gaan.

Plaats: Educatieve bio boerderij Ubuntu , Bosstraat 2 te 8580 Avelgem

URL:
<http://ovm-avelgem.be/activiteiten/index.html>

20-21 APRIL 2018

ZEDENLEERWEEKEND

voor de leerlingen zedenleer uit de basisschool DE Toekomst

URL:
<http://ovm-avelgem.be/activiteiten/info%20weekend.html>

20 MEI 2018

LENTEFEEST (9H30) - FVJ 2018 (11H)

Plaats: GC Spikkerelle Avelgem

URL:
<http://ovm-avelgem.be/activiteiten/feest-vrijzinnige-jeugd.html>

> info voor al deze activiteiten:
w: www.ovm-avelgem.be
e: info@vm-avelgem.be

LEIFZITDAG IN KORTRIJK VOOR VRAGEN ROND HET LEVENSEINDE EN VOORAFGAANDE ZORG-PLANNING

Vanaf 2018 kunnen mensen met vragen rond het levenseinde en voorafgaande zorgplanning terecht op een LEIFzitdag in dienstencentrum De Zonnewijzer in Kortrijk, Langemeersstraat 6. Dit elke 4e dinsdag van de maand, van 09.00 uur tot 12.00 uur. Enkel op afspraak via 056 24 42 00, bereikbaar tussen 9.00 uur en 12.00 uur. Een deskundig vrijwillig informatiemedewerker van LEIF staat in voor de permanentie van de zitdag en helpt je doorheen alle vragen en maakt je wegwijs in een aantal documenten. De eerste zitdag is op dinsdag 23 januari.

LEIF wil jong en oud doen nadenken en plannen rond waardig levenseinde: Wat zijn mijn rechten als patiënt? Wat als ik na een verkeersongeval in een onomkeerbare coma terecht kom? Wat is euthanasie en wanneer heb ik daar recht op? Wat als ik wilsonbekwaam wordt? Wat is palliatieve zorg? Welke documenten zijn belangrijk?

Sedert 2013 ijvert LEIF in West-Vlaanderen voor het tijdig nadenken en het treffen van voorafgaandelijke schikkingen met het oog op een waardige levenseindezorg. Daarnaast helpt LEIF ook bij medische adviezen. Doorheen heel de werking staan het zelfbeschikkingsrecht van de burger en de patiënt centraal. De verspreiding van LEIFpunten over heel de provincie wordt na Brugge, Oostende en Roeselare met Kortrijk een feit.

LEIF in Kortrijk is een breed gedragen initiatief, zo is er o.m. het partnerschap met het huisvandeMens Kortrijk, Netwerk Palliatieve Zorg Zuid-West-Vlaanderen en de mutualiteiten. Vanuit het huisvandeMens Kortrijk was reeds een LEIFdienstverlening lopende. Voor vragen over de mogelijkheden bij het levenseinde, informatie en hulp om de wilsverklaringen in te vullen kunnen mensen ook daar aankloppen, in de Overleiestraat 15A, op afspraak, tijdens de kantooruren.

Patiënten, hun familie en hun artsen met vragen rond het levenseinde kunnen terecht bij het medisch team West-Vlaanderen, tel 0471 83 90 10 (telefonisch bereikbaar op maandag van 9u tot 12u en op woensdag en donderdag van 18u tot 21u). Een afspraak maken kan ook via de informatiemedewerker in Kortrijk. Medische consultaties kunnen momenteel enkel in Brugge, Oostende en Roeselare.

Meer weten over het LevensEinde Informatieforum (West-Vlaanderen): www.levenshuis.be en www.leif.be

SPERMADONATIE EN HET GEZIN: EEN VRUCHTBAAR HANGIJZER

Voor 9 tot 15% van de koppels op vruchtbare leeftijd zal de kinderwens gepaard gaan met vruchtbaarheidsproblemen. Een mogelijke behandeling uit de reproductieve geneeskunde is het verwekken van een kind door het gebruik van donormateriaal. Halebikoppels en alleenstaande moeders maken ook vaak gebruik van deze methode. De Vrije Universiteit Brussel is altijd een pionier geweest in donatie. In 1980 opende ze een spermabank, de eerste in zijn soort.

In donorgezinnen is meestal één ouder biologisch verwant met het kind en de andere ouder heeft een sociale verwantschap. Onderzoek toont aan dat deze gezinnen gelijk presteren op het vlak van bijvoorbeeld psychosociaal functioneren, intellectuele ontwikkeling en geaardheid. Ontwikkeling van een kind is voornamelijk gerelateerd aan gezinsprocessen (hoe het gezin functioneert) en minder aan gezinsstructuur (bijvoorbeeld tweemoedergezinnen).

Het debat dat vandaag bestaat rond donorschap, focust zich niet meer op de ontwikkeling van het gezin. Wel de anonimiteit van donoren en het recht op informatie – voor donorkinderen over de donor, voor de donor over zijn nageslacht – staan ter discussie.

Donorinseminatie werd voor de eerste keer gebruikt in 1909 in de Verenigde Staten. Decennialang werd de praktijk gezien als een snelle en eenvoudige oplossing voor mannelijke infertiliteit. Ze werd gebruikt in een anonieme sfeer. Vandaag staat er echter een generatie volwassen donorkinderen klaar die een eigen stem opeist in de debatten. Vroeger kwam die stem niet aan bod. De stem van een kind klinkt namelijk minder luid dan die van een volwassene.

Het Belgisch Raadgevend Comité voor Bio-ethiek heeft rond anonimiteit van donoren een aantal adviezen uitgeschreven. Ze stelt bijvoorbeeld dat het behoud ervan gevolgen zou kunnen hebben voor de psychologische ontwikkeling van het kind. Het vernemen van de identiteit als donorkind op latere leeftijd kan leiden tot een identiteitscrisis en een vertrouwensbreuk met de ouders.

Voorts besluit het Comité dat verschillende standpunten kunnen worden ingenomen in verband met donoranonimiteit. Ten eerste kan er gekozen worden voor het behoud ervan. Dit ter bescherming van de donor, het privéleven van de ontvangers en van het kind. Ten tweede presenteert men een tweesporenbeleid: de donor kan kiezen om te doneren als identificeerbare of anonieme donor. Toekomstige ouders kunnen dan kiezen voor één van de twee donorprofielen.

De rechten van de donor en het kind worden bij het anonimiteitsdebat tegenover elkaar gezet. Ze kunnen evenwel niet tegelijk worden gerespecteerd. Daarom zien sommigen het tweesporenbeleid als de ideale oplossing. Het Kinderrechtencommissariaat en Donorkinderen vzw zijn tegen zo een systeem gekant. Zij argumenteren dat het kind als enige optie heeft de keuze van de ouders voor de geboorte te volgen.

De literatuur onderzoekt daarnaast ook oplossingen die kinderen het recht geven om informatie over de donor te kennen zonder hem daarom te kunnen identificeren. Het gaat dan vooral om genetische informatie (bv. bij erfelijke ziekten) en andere bepalende eigenschappen.

Hoe een donorgezin zichzelf presenteert, kan alleszins sterk verschillen. Sommigen maken aan iedereen kenbaar een donorgezin te zijn en gaan samen op zoek naar de donor. Anderen zoeken een nieuwe definitie voor hun familie en laten het belang dat onze maatschappij hecht aan genetische verwantschap los. De juiste oplossing, als die al bestaat, is voor ieder van hen een persoonlijke oplossing. Immers, geluk is die staat van bewustzijn welke voortkomt uit het bereiken van jouw waarden (Ayn Rand).

Niels De Nutte

VOC De Sleutelbrug,
Beenhouwersstraat 1-3,
Brugge

Lezers zoeklicht schrijven

2017: HET JAAROVERZICHT.

Het is weer zover, het jaar is op zijn einde. Kranten en tijdschriften staan weer vol met lange jaaroverzichten en saaie politieke analyse, lange lijsten en opiniestukken van allerlei specialisten. Ook niet te vergeten de sensatiebeluste teevéebeelden, op ongeveer alle zenders, van alle griezelig gebeurtenissen van het voorbije jaar.

Bespaar jezelf veel tijd uit voor andere zaken, de Kortrijkse punkband The Definitivos heeft het jaar kort, bondig en luid samengevat in enkele minuten.

Googelt op UTUBE: "Definitivos 2017 (official music video)".

De definitieve samenvatting en de hit van Kerst en Nieuwjaar '17.

Merry Eatmust en Happy New Ears.

I.H.

SUCCESVOL COMMUNICEREN IN JE GEMEENTE

ZATERDAG 20 JANUARI 2018

Gedurende deze praktijkgerichte communicatievorming ontwikkel je samen met de andere deelnemers een antwoord op volgende vragen:

- Wie willen we bereiken met de communicatie van onze afdeling?
- Wat willen we daarmee bereiken?
- Welke kanalen zetten we daarvoor best in, en hoe doen we dat?
- Welke aandachtspunten stellen zich bij inhoud en vormgeving?

Tijdens deze interactieve sessie speelt de cursusgever in op de communicatie van lokale afdelingen en op het algemene communicatiebeleid van een vereniging. Bezorg ons vooraf wat gedrukte of digitale communicatiemateriaal van je afdeling. We gaan daarop verder tijdens de workshop.

Deze gratis workshop wordt georganiseerd door de Blauwe Fakkeltit, het vormingscentrum van het Willemsfonds. Iedereen welkom! De vorming eindigt met een glaasje en een knabbeltje. Een ideaal moment om nieuwe mensen te leren kennen.

De vorming wordt begeleid door Eric Goubin, docent en onderzoeker bij Thomas More, gespecialiseerd in socialprofit communicatie. Hij realiseerde het communicatieonderzoek van het Willemsfonds.

Wanneer? zaterdag 20 januari 2018, 10u tot 13u

Waar? VOC De Sleutelbrug, Beenhouwersstraat 1-3, Brugge
Inschrijven? mail naar vorming@willemsfonds.be of bel naar 09-224 1075

Meer info? surf naar www.willemsfonds.be/BlauweFakkeltit

hujo presenteert
DIGIMORES DEBATWEDSTRIJD 2018
DEBATWEDSTRIJD VOOR VRIJ ZINNIGE JONGEREN

Behoor jij tot het beste debat-duo van Vlaanderen?
Test en train je argumentatie-skills tegen jongeren uit de derde graad secundair onderwijs!

THEMA'S
"Jong Kapitaal"
"Democratie"

DOE MEE AAN DE VOORRONDES

C Mechelen **C Hasselt**
C Diest **C Kortrijk**
C Gent **C Brussel**

LIJN MOOIE PRIJZEN!
SCHRIJF JE NU GRATIS IN!

ALLE INFO EN INSCHRIJVEN OP:
WWW.DEBATWEDSTRIJD.BE

Wat?
Alle jongeren uit de 3de graad secundair onderwijs ASO, BSO, KSO en TSO.

Wie?
In duo wordt gedebatteerd over brandend actuele thema's. De winnaars uit elke voorronde stoten door naar de nationale finale in het Vlaams Parlement.

Waarom?
Omdat de mening van jongeren telt! Om de kritische kijk te verscherpen. Omdat vrij onderzoek kunnen voeren belangrijk is. Omdat je unieke vaardigheden opdoet. Omdat samenwerking de vriendschappen versterkt. Om jezelf te verdiepen in maatschappelijke thema's. En... Omdat er geweldig mooie prijzen te winnen vallen!

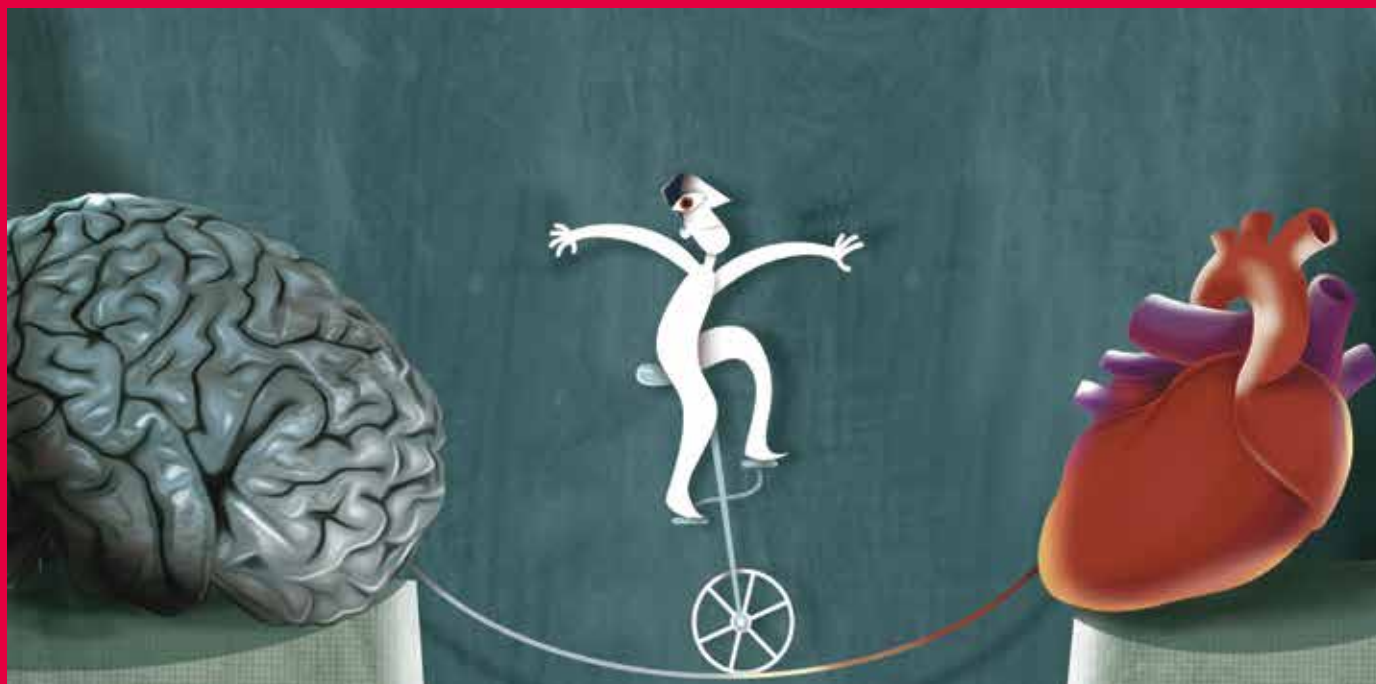
Waarover?
Dit jaar debatteren we over democratie en jongeren op de arbeidsmarkt. Check de stellingen op de website!
Het reglement, de debatgids, de stellingen en heel wat interessante tips & tricks vind je ook op de website!

DATUM	LOCATIE
Woensdag 21 Februari	VC Mozaïek Kortrijk
Woensdag 21 Februari	VOC Hasselt
Woensdag 28 Februari	HVDM Brussel
Woensdag 7 Maart	't Vrij Gedacht Diest
Woensdag 7 Maart	VC De Schakel Mechelen
Zaterdag 10 Maart of Zondag 11 Maart	Geuzenhuis Gent

FINALE: Zaterdag 17 Maart 2018 - Vlaams Parlement Brussel

ALLE INFO EN INSCHRIJVEN OP:
WWW.DEBATWEDSTRIJD.BE

VUJ-IRENE TASSYNS-ANSPACHLAAN 111 BUS 7 - 1000 BRUSSEL

EURO-KARTOENALE 2017

‘DE ZIEL’

VC Poincaré

J. Stormestraat 131/18 8790 Waregem

28.01.2018 > 08.02.2018

Op woensdag, donderdag en vrijdag van 10 tot 12 uur en van 14 tot 17 uur

Zaterdag 03.02 van 14 tot 18 uur en zondag 04.02 van 10 tot 18 uur

©elena ospina

